

18 podzimních povídek

OD ÚČASTNÍKŮ POVÍDKOVÉHO NENÁVODU

Martina Heš
sperkarka-textu.cz

Úžasná čtenářko, úžasný čtenáři!

Dovol, abych ti představila šestnáct autorek a dva autory, odvážné spisovatelské duše, které přispěly povídkou do tohoto **podzimně laděného e-sborníčku**. Potkali se v září 2021 v Povídkovém nenávodu, projektu, ve kterém tě v 5 krocích dovedu k tvorbě a editaci povídky.

Proč *nenávod*? Protože kdo jsem já, abych dávala návody, recepty, zaručené rady? Mnohem bližší je mi hrát si, inspirovat, sdílet, klást zvědavé i zamýšlelé otázky, randit s múzou. Věřím, že příběh nemusíme vymyslet, sestavit podle plánu jako knihovnu z lkey, ale že už někde existuje, že k nám může připlout, že stačí se mu otevřít, naslouchat, a pak ho v pravou chvíli a s jeho svolením něžně zachytit, přetvořit do slov, vložit do něj kus sebe. (A samozřejmě poctivě zeditovat, abychom se vrátili zpátky na zem. ☺)

Uvař si cappuccino, punč, svařák, horkou hrušku nebo jiný oblíbený teplý nápoj, zachumlej se do deky, připrav si kapesníčky a ponoř se do čtení.

Přeju ti krásný zážitek a napiš mi pak prosím na hes@sperkarka-textu.cz, které povídky tě chytly za srdce. A víš co ještě? Pokud chceš příští e-sborník nejenom číst, ale být jeho součástí a přispět svou povídkou, přidej se do [lednového Povídkového nenávodu](#). Budeme psát **povídky o (ne)lásce** a e-sborník vyjde na svatého Valentýna.

PS: Podzimnímu nenávodu předcházelo únorové kolo, z něhož vzešlo **13 povídkových vlašťovek**. Ještě jsi je nečetl(a)? Můžeš to napravit [tu](#).

Tvůrkyní Povídkového nenávodu a autorkou téhle předmluvy je [Šperkarka textů](#) Martina Heš. Copywriterka, korektorka, povídkářka z tria Povidkarky.cz a zakladatelka [Spisovatelského cappuccina](#). V říjnu 2020 jí vyšla první knížka, novela [Tvůrčí restart](#): Lázně pro spisovatele v krizi. Martina bydlí u řeky, ráda čte a pije kafe.

- 4 Anežka Náhlíková: Houslistka
- 7 Dominika Sládková Paštéková: Bajka
- 10 Renata Topinková: Poslední blues
- 12 Miroslava Lorencová: Dnes si zasloužíme cappuccino...
- 17 Martin Holexa: Kam létají draci
- 23 Petra F. Rohovská: Posel (ne)smrtelna
- 27 Eva Pátková: Hvězdné nebe nade mnou a horká čokoláda ve mně
- 31 Ali Kohoutková: Ztráty a nálezy
- 35 Romana Fricová: Víš, jak voní maminky?
- 38 Martina Pokorná: Ty kachny za to stojí
- 41 Žaneta Škodáková: Když se Platón spletl
- 44 Veronika Holubcová: Pod baldachýnem žlutých javorů
- 49 Zdeňka Martincová: Druhé housle
- 52 Max Sládek: Podzim za podzimem
- 56 Miroslava Borovičková: Voňavé ráno
- 62 Káťa Svobodová: Jaro je tu, Jaro je tu, vrátil se k nám!
- 64 Lenka Hlaváčová: Nevermore
- 68 Michaela Kotlanová: Je čas

*Cítla se jako obyčejná holka,
která touží po nevyumělkované
kráse, radosti a lásce.*

Anežka Náhlíková

Houslistka

Teď na podzim bývala na paloučku často. Objevila ho teprve nedávno, ale rychle si zvykla sem na chvíli zaskočit téměř každý den. Jen zde se uměla dočista zastavit a chvíli setrvat v přítomnosti. Vždy tu byla sama. Sama, v tichu, a přesto uprostřed dění.

Stromy kolem ní si s tichou naléhavostí sdělovaly svá prastará tajemství, kosi se na jejich větvích přidávali s melodií plnou stesku po svých teplomilných družích, kteří se právě vydali na dlouhou cestu. Pocit naděje do této symfonie skladatele všech skladatelů vnesl potůček, který zjevně necítil melancholii babího léta a hravě si zurčel mezi kameny. Dokázala tam jako u vytržení stát a naslouchat, dokud jí povinnosti nevyhnlaly jinam.

Říkali o ní, že je éterická bytost. Johanka však ani pořádně nevěděla, co se tím myslí. Cítla se jako obyčejná holka, která touží po nevyumělkované kráse, radosti a lásce. Je pravda, že jí občas připadalo, že sem na Zem připlula nedopatřením z nějakých velkých dálek. Takový pocit ji přepadl hlavně ve chvílích, kdy jí bezohledně semlelo zběsilé a nepříjemně urputné tempo, které s sebou nevyhnutelně nesl život ve velkoměstě. Občas měla pocit, že ten tlak nevydrží a rozskočí se na milión malých částic, které budou rotovat rychlostí světla, dokud nepadnou celkovým částicovým vysílením.

Johanka pracovala v jedné nadnárodní korporaci. Zůstávala tam spíš ze zvyku a strachu ze změny, než že by jí práce plná papírů a číslic naplňovala. Odjakživa chtěla být houslistkou. Byla výjimečně nadaná schopností cítit hudbu, žasnout nad ní a předávat své hudební prožitky dál. Alespoň tak to všichni říkali, jen ona tomu nevěřila. Stres spojený s veřejným sólovým vystupováním ji během školních let natolik ochromoval, že nikdy nebyla schopna podat výkon, se kterým by mohla být spokojena.

Také dnes se rozhodla po celodenním maratónu alespoň na pár minut zastavit na svém místě. Bylo teplo, kabát měla rozepnutý, s jejími dlouhými vlasy si rozpustile pohrával větrík a ona ho nechala. Bylo jí hezky. Těšila se, že odtud poběží plná elánu na zkoušku kapely, v níž hrála. Kapela byla jejím dalším mikrosvětlem, v němž se cítila bezpečně a milovaně. Dokonce už se pomalu začala zbavovat ostychu na koncertech, jichž mívali poslední dobou čím dál víc. Jestlipak dnes Honza přinese hotovou tu novou písničku, kterou skládá přímo pro ni?

„Ty vole, ta čumí jako kráva. Hej, krávo, nedáš si trávu?“

Na cestě vedoucí do lesoparku stál kluk s rozježenými vlasy a několikadenním strništěm a smál se svému velmi povedenému žertu chraplavým smíchem. Ostatní odměňovali jeho odvahu nadšenými výkřiky.

Johanka se kolem nich snažila prosmýknout, ale nebyla dost rychlá. Jeden výrostek ji tvrdě udeřil do paže, až jí pouzdro s houslemi sklouzlo z ramene a v krku uvízl bolestivý výkřik. Zapotácela se a při tom vrazila do vysokého mladíka v tmavě zeleném svetru.

„Umíš bučet, krávo?“

„Co v tom máš? Samopal?“

Dá se těm hulvátským skřekům vůbec říkat smích?

Johanka zapoměla dýchat, svět se jí zhoupł před očima. Prchala pryč, daleko od těch opilých vulgárních hejsků, kteří už asi vzdali hledání smyslu života a drobných nezkažených radostí v něm. Probrala se až na paloučku, aniž by věděla, jak se tam dostala.

Ani tady, v milé paloučkové realitě však tentokrát nenacházela útěchu. Jako by se stín toho světa venku prodral křovím a neurvale narušil klid kolem svou surovou, hlasitou přítomností. Stromy šokovaně mlčely a sledovaly, jak se všude plíživě šíří smutná prázdnota. Kosům taky nebylo do zpěvu, jen voda v potoce si něco rozčileně bublala pod kameny.

Johanka si sedla a nevnímala, že zem už je pěkně studená. Až teď si všimla, že pouzdro stále křečovitě svírá oběma rukama, jako štít, který by ji snad mohl ochránit. Opatrně ho položila do trávy a doufala, že housle zůstaly celé. Vyjmula je ven, pohladila jejich lesklé medově hnědé tělo. Pak vytáhla i smyčec. Vše se naštěstí zdálo být v pořádku, a dokonce se její milovaný nástroj ani nerozladil.

Proč se tedy pořád celá chvěje? Nebylo to ze strachu, že by jí ublížili, vylekalo ji především to nekonečné pohrdání a lhostejnost v očích rozježeného výrostka. Proč se s ním a s jeho bandou musela setkat zrovna tak blízko svého laskavého světíčku mezi stromy? Jak se vlastně říká malému světu? Johanka se konečně pousmála a strnulost jejího těla trochu povolila.

Aniž by se tak vědomě rozhodla, vstala, o pár kroků poodstoupila, vložila housle pod bradu, do pravé ruky chytla smyčec a... až po několika prvních tónech si uvědomila, že hraje Bachův Air.

Jednoduché, a přitom majestátní tóny rozechvěly vzduch, palouk se zklidnil, jako by ho nějaká neviditelná síla začala zbavovat nánosu špíny. Johanka zavřela oči a plně se oddala té čisté a vroucí melodii. Cítila neskonalou potřebu vyjádřit své ponížení, strach, smutek nad těmi zoufalými existencemi a vlastně i vděčnost za všechno, co má ráda, za lidi kolem sebe.

V závěrečné části, která začíná z jemného piánka a dál se postupně zesiluje, až dospěje ke svému vrcholu a pak opět pomalu mizí, už se úplně přestala třást. S posledním tónem dosáhla takového pocitu klidu a míru, jako by se bylo bývalo nic zlého nestalo.

Otevřela oči. Zapadající sluníčko probleskovalo mezi zlatě zbarvenými listy, jejichž rozvážný šum prozrazoval, že tmavé stíny definitivně zmizely. Johanka se s úlevou usmála na kosa, který zápasil s dlouhou žížalou, a šla si zabalit housle do pouzdra.

Najednou se však překvapeně zarazila, protože na černém lesklém polstrování zářila větvíčka s rudými šípky. Jak se tam takhle zničehonic objevila?

Zvedla hlavu a tu měla dojem, že mezi stromy zahlédla odcházející postavu.

Postavu oblečenou v tmavě zeleném svetru...

Anežka je knihovnicí a učitelkou češtiny ve škole pro neslyšící, pracuje v Asociaci rodičů a přátel dětí nevidomých a slabozrakých, šije oblečení pod značkou n.Ane a snaží se dokončit doktorské studium, kde se věnuje tomu, jak děti vyprávějí příběhy. Jo a taky hraje na housle v orchestru, ráda vyšívá a píše. Nedávno jí vyšla knížka [Můžu se vás dotknout přes plot?](#)

Do jejího zeleného těla začala prosakovat úzkost a panika. Co teď?

Dominika Sládková Paštéková

Bajka

Dnes naplním své nejtajnější přání. Říkali mi, že nikdy nepřekonám sebe sama, protože to není v mé moci. Prý nemůžu být někým jiným. Hrozně dlouho jsem jim věřila. Nevadí, stalo se to dnes. Dnes jsem pochopila, že vsunout kořen do kořene, nebo ho vysunout, je možné a dám se na cestu. Moje hutné svaly a lehké šumění kolem hlavy půjde stále se mnou. Jsou to mí společníci. Po dlouhém čase nehnutí kráčím toporně. Je dobře, že se nevidím, už to, že vnímám sebe jako ne-tvora, je dost zatěžující. Však ani nejsem tvor. Kdo jsem? Jsem rostlina, jež se vzbouřila svému statickému údělu. Mým druhým mindrákem je, že se mé tělesné molekuly nedokáží víc rozptýlit do prostoru, proto ta topornost. Cítím se jako v sevření.

Až do dnes byl můj výhled tak nezajímavý. Samá zelenozelená šed'. Pohyb jenom když vítr chtěl. Teď jsem ale zjistila, že je v mých silách vytáhnout kořen za kořenem z hlíny a tímto neohrabaným způsobem se přemísťovat, proto opouštím své stanoviště. Vydám se směrem, jímž jsem viděla letět jeden různobarevný květ nade mnou. Barevné kostičky. Ten květ nejspíš také opustil svou kytku, odtrhnul se od stonku a teď letí nad krajinou. To on mi vnuknul tu myšlenku. Je čas, protože kolem mě začali ostatní záhadně mizet. Vypadá to jako stav ohrožení.

Když se hnula ze svého místa, kolem ní se ostatní brokolice rozestupovaly a sledovaly ji jako hrdinku. Kontrolovala každý svůj pohyb, byla v tom značná nejistota. Rozhlížela se a velice opatrně vykročila mimo teritorium zahrady. Nevěděla přesně, kam se vypraví, ale sledovala balon nad sebou, byl jenom lehký vánek, proto letěl velice pomalu. Vypadalo to, jako by na ni chvílemi čekal. Mávala na něj lístky a zdálo se, že jí odpovídá. Vztah mezi nimi byl navázán. Když se jí povedlo svoje kořeny oklepat od hlíny, aby byly lehké, začala zrychlovat.

Proč se tak loudá? Ze začátku jsem měla obavu, že mu nebudu stačit, a teď je pořád pozadu. „Co to s tebou je, kvítku, že jsi tak pomalý?“ zavolala zkusmo. Ani nevím, jaký je to druh, možná nějaký zvonek? Tuhle barevnost neznám. Když se dostali ze závětří, začal balon nabírat rychlost. Brokolice si pochvalně přikývla, její pobídka měla úspěch. Jsme partáci, je hezké si vyrazit s přítelem, pochvalovala si a obdivně koukala po balonu. Hrál mnoha barvami. Byl pěkně zakulacený a jeho pohyb byl stejně plynulý jako povětří kolem. Kamarád je silný, protože jeho okvětní lístky se nepoddávají větru, pomyslela si s obdivným údivem. Když vídávala kolem sebe létat listy nebo květiny, vždy se měkce přizpůsobily větru, byly deformované. Můj zvonek má v sobě sílu a kompaktnost. Ale teď už docela spěchá.

Cesta vedla do kopce a balón přidával, zřejmě se dostal do stoupavého proudu. Jeho zelená přítelkyně na zemi se plahočila, co mohla, ale začala ztrácet na rychlosti. Mrskala kořeny, ale balón letěl stále dál a dál. „Hej, kamaráde, počkej chvíli, nech mě vydechnout!“ zoufala si. Měla strach, že ho ztratí. Najednou se před ní objevila louže, takové malé bahnité jezírko. Zastavila se a přemýšlela. Věděla, že voda je povzbuzovač. Čas zalévání byl krásný. Těšila se na něj. Nejradši měla, když si dali práci ji zalévat od kořenů až k horním lístkům. Takovou zrcadlovou hladinu ještě neviděla. Podívala se do ní a zahlédla sebe sama i balón a překvapením zkoprněla. Dívala se na obraz vysokého stromu a nad ním se vznášel malinký kvítek. Já jsem strom? A mám tak bohatou korunu! Rozčechrala si zelené růžičky a shledala, že je upravená a sluší jí to. Balón se na hladině zrcadlil jako malinký kvítek a zdálo se, že stojí opět na místě. Jenom ležérně mávla lístkem a rozhodla se přejít přes to zrcadlení. Když vstoupila do vody, hladina se zčeřila a odraz ztratil obrysy. Zdálo se, že balón mizí ve vlnách. „Počkej, počkej nikam nechod!“ Ale to nebyl největší problém. Na dně bylo bahno skutečně husté a začaly se jí nořit kořeny níž a níž. Brodila se tím marasmem a na kořínky se jí začalo lepit bahno. Jen ztěžka se jí podařilo tuhle vodní past opustit. „Skoro jsem zakořenila!“ oddechla si nahlas. Protřepala kořeny, aby se zbavila bahenního lepivce, a koukla na oblohu. Balón se mezitím schoval za šedý obří mrak. Rozhlédla se kolem sebe. Krajina: tu kopeček, tu trs trávy, jinak nikde nikdo. Byla opuštěná uprostřed neznámého světa. Slunce i balón, oba zanikly v šedé mlhovině. I barevnost se do ní vpila. Jako by ta mlhovina odebírala všemu chuť existovat. Do jejího zeleného těla začala prosakovat úzkost a panika. Co teď? Těkala

lístky na všechny strany, do vědomí se vracela počáteční strnulost a nemohla se rozhodnout pro nic, směr, život, smrt, zadupat do země všechnu odvahu, nebo si prostě lehnout a nechat se odvanout větrem. Nervózně oklepávala, už po sté, kořínky, až jim odlétávaly konečky. Horní lístky jí začaly osychat. Lehla si. Měkký mech ji konejšivě přijal. Cítila vůni půdy. Vůni domova. Ale kořínky už neměly sílu zakořenit, byly uschlé, polámané. Nad šedým mrakem se objevil balón, pomalu se vynořoval a rostl. „Krásný kvítku, kamaráde, leť dál.“

„Tati, tati, podívej se, co tady leží!“ Děvčátko v růžové bundičce přiběhlo po cestě a zvedlo brokolici. Otec si rostlinu prohlížel, byla překvapivě velikosti a vůbec nebyla uschlá. „Houby jsme sice žádné nenašli, ale vidíš, doneseme mámě tuhle krásnou, velikánskou brokolici. Možná se nám jako houbařům vysměje, ale takhle krásnou brokolici ještě určitě nikdy neviděla.“ Je to záhada, pomyslel si a vložil ji do košíku.

Dominika žije ve světě vlastních příběhů od mala. Plynule přešla od čtení ke psaní, takovým nejpřesnějším popisem je, že při silném pocitu úzkosti z nedostatku „čtiva“ přišla na myšlenku si ho sama doplnit. Protože sedí na dvou židlích: výtvarno a literárno (zde jenom krůček po krůčku), příběhy staví na obrazech.

Jedno srdce, jeden dech, jeden rytmus.

Renata Topinková

Poslední blues

Stál tiše v koutě, na stejném místě, kam ho naposledy položil. Přímo proti němu stála komoda a na ní Muzikantova fotografie.

„Co jsi mi to udělal?“ pomyslel si Saxofon. Pořád ještě cítil jeho poslední laskavý dotek. Nikdo na něj nehrál, nikdo na něj nechtěl ani pohlédnout. Cítil, jak je pohled na něj bolí. Jeho plechové srdce usedalo žalem. Kus zohýbaného plechu přeci nemůže nic cítit, řekl by si každý. Tenhle Saxofon by s tím ale nesouhlasil. Díky svému Muzikantovi žil. Žil pokaždé, když spolu hráli, jedno srdce, jeden dech, jeden rytmus. Skrze něj procházela Muzikantova životní síla, jeho potěšení ze hry, jeho radost, která naplnila celou místnost. Pomocí hudby vyprávěli příběhy, smutné i veselé, ale vždy opravdové a uvěřitelné. Saxofon s láskou vzpomínal na všechny ty roky, které spolu s Muzikantem prožili, na všechny písně, které spolu hráli, na smích a potlesk, na radost, kterou přinášeli. Vybavil si den, kdy se s Muzikantem setkali poprvé. Byl to tehdy ještě kluk, sotva odrostlý dětským hrám. Velkýma, blankytně modrýma očima si pečlivě prohlížel vystavené nástroje. Trumpety, housle, kytary, klarinety, flétny, ti všichni ho vybízeli, aby si vybral právě je. Saxofon stál na konci poslední řady. Ten malý, drobný kluk došel až k němu, zkoumavě si ho prohlížel, pohladil ho po klapkách a pak na něj ukázal. Tehdy poprvé se jeho plechové srdce zachvělo.

„Chceš si ho vyzkoušet?“ zeptal se prodavač.

„Ano prosím,“ odpověděl kluk tichým hlasem.

„Tenhle je ale velký, bude na tebe asi těžký, nechceš si vybrat nějaký jiný? Menší?“

„Ne, líbí se mi tenhle,“ odpověděl chlapec odhodlaně.

„No, jak myslíš,“ řekl prodavač pochybovačně, nicméně mu pomohl Saxofon nasadit, protože od toho tam byl, a pak se opřel zády o pult a s rukama složenýma na prsou a povytaženým pravým obočím sledoval chlapcovo snažení. Muzikant k sobě Saxofon drobnýma rukama pevně přitiskl, přiložil hubici ke rtům a pak užaslému prodavači vytřel zrak svým talentem. Saxofon to věděl hned, jak se ho ten kluk poprvé dotkl, že našel svého Muzikanta. Tehdy, v tom malém krámku s hudebními nástroji, sklidili svůj úplně první potlesk. Malý Muzikant se šťastně usmíval a Saxofon se celý rozzářil. Od toho dne byli prakticky nerozluční, jedno srdce. Hrávali spolu často, nejprve pořádali koncerty pro rodinu, pak pro kamarády. Když Muzikant dospěl do telecích let, na Saxofon balil holky, stačilo, aby zahrál pár tónů, a patřila mu

pozornost všech přítomných dívek. Začali spolu hrát na zábavách, na oslavách, na svatbách, narozeninách nebo rodinných setkáních. Saxofon se stal Muzikantovým poznávacím znamením. Hráli spolu i na Muzikantově svatbě pro jeho nevěstu a později všechny jejich děti vyprovázel do říše snů právě zvuk Saxofonu. Muzikantův život byl naplněný hudbou, láskou a pokorou a Saxofon to všechno sdílel s ním, byl s ním šťastný, protože dal jeho bytí smysl. Rozdávali radost a smích plnými hrstmi, všude, kde se spolu objevili, bylo veselo, lidé zpívali, tančili a smáli se. Při vzpomínce na ty šťastné chvíle se celý rozzářil. Jenže od chvíle, co spolu naposledy hráli, už uběhl rok. Dlouhý, přetěžký, bolavý rok. Nikdo mu nic neřekl, ale on věděl, že jeho Muzikant už se nevrátí. Věděl, že už si spolu nikdy nezahrají. Myslel si, že mají před sebou ještě spoustu let. Muzikant nebyl starý, nebyl ani nemocný, přesto jednoho dne odešel. Náhle, nespravedlivě, bez varování, bez rozloučení a zanechal po sobě obrovskou díru v srdcích těch, kteří ho znali a měli rádi. Saxofon věděl, že i když by na něj někdo hrál, už nikdy nebude znít stejně.

Když se to stalo, byl krásný, prosluněný jarní den. Slunce svítlo a příroda se probouzela po dlouhém zimním spánku. Všechno se zelenalo, štěbetalo, vzduch voněl životem. A uprostřed všeho toho životabujení jeden život vyhasl. Všechno náhle utichlo, ptáci přestali zpívat i listy v korunách stromů oněměly. Jako by se celý svět zastavil. Všude kolem bylo jen prázdné ticho, bez tónů, bez melodie. A za ten rok se toho moc nezměnilo. Saxofon po svém Muzikantovi stále tesknil. Byl hudební nástroj zbavený své podstaty. Dal by celý svět za to, aby si s ním mohl ještě naposledy zahrát, rozloučit se. A věděl, že by si to přál i Muzikant. Fotografie stojící naproti začala ožívat. Bylo to skutečné, nebo ne? Místnost postupně zaplnila melodie, jako vzdálená připomínka starých časů.

Melodie sílila a Muzikant znovu stál před Saxofonem, s láskou pohlídal jeho klapky. V modrých očích, které se uměly tak krásně smát, se zračil smutek. Nemluvil, ani nemusel, Saxofon to cítil stejně. Smutek, který celý ten dlouhý rok držel ve svém plechovém srdci, najednou explodoval a místnost zaplnil dlouhý, táhlý tón, nářek zraněného srdce, který se po chvíli změnil v melodii, Saxofonovu modlitbu za Muzikantovu duši. Cítil, že tam s ním Muzikant je a že slyší tenhle poslední blues. Vložil do něj všechny vzpomínky, všechnu svou vděčnost a do posledních tónů vetknul poslední vzkaz. „Sbohem, můj příteli, bylo mi ctí.“

Občas trhlá, občas vážná, milá fúrie, snílek s nohama pevně na zemi. Prostě Blíženeček. Neumí zpívat, hrát ani kreslit, tak píše. Psaní je pro Renču relax, únik za hranice všedních dní, a především svoboda, něco, co je jen její a podle ní.

„Proč já?“ zašeptala zoufale skrze semknuté rty. „Proč krucinál zrovna já?“

Miroslava Lorencová

Dnes si zasloužíme cappuccino...

Gábina seděla na zápraží a v prstech svírala hrneček se zbytkem už dávno studené polední kávy. Zářijové slunce vkládalo do paprsků prohřívajících tohle kouzelné bezmračné odpoledne veškerou svoji zbývající sílu, podzimní vánek ji šimral na tvářích a okolo zpívali ptáci. Babí léto v plném proudu.

Ji to ale štvalo. Rozčilovalo ji šílící slunce naprosto hluché a lhostejné k jejím už přes týden trvajícím splínům. Nemohla vystát ten teplý větřík, který jí tvrdohlavě vysoušel slzy, na které přece měla plné právo! Nechtěla ani vidět, natož cítit nebo ochutnávat to hnusný, odporný nechutný instantní kafe, kterým sama sebe už osmý den trestala za to, jak se jí to všechno povedlo zvorat...

Křečovitě zavřela oči, aby potlačila příval dalších slz. Nesnášela to... Nesnášela, když ji někdo přiměl projevit slabost. Ona přece není jedna z *těch* holek. Není žádná ufnukaná, ubřečená slečinka...

Tentokrát ale cítila, že se dalšímu pláči nejspíš nevyhne. Zaklonila hlavu, opřela ji o zeď za sebou a vjela si oběma rukama do vlasů. „Proč já?“ zašeptala zoufale skrze semknuté rty. „Proč krucinál zrovna já?“

Když už jí bylo naprosto jasné, že tenhle vnitřní boj opět prohrála, povolila křečovitě sevřená víčka a zadívala se nad sebe. Do usazených očí jí udeřily jásavé podzimní barvy. Žlutá, oranžová, červená...

Javory... nikdy si nevšimla, že tu rostou. Ani po těch letech, co tady bydlí. Než to sama sobě stačila zakázat, vybavila se jí vzpomínka. Jedna z mnoha, kterých se poslední týden snažila zbavit...

Věděla to vteřinu předtím, než se to stalo. Ještě stačila instinktivně vytáhnout nohy z třmenů. Nesnažila se tenhle skok ustát, protože věděla, že se jí to nepovede. Pak už jen cítila, jak letí vzduchem. Měla mít strach, ale paradoxně jí nebylo vůbec

špatně. Jako kdyby letěla... pak přišel dopad. Se zvláštním odstupem, spíš jako kdyby se dívala, jak se to děje někomu jinému, vnímala, jak její tělo žuchlo do ušlapaného písku na zemi. Slyšela, že její kůň odbíhá dál za překážku. Viděla trochu rozostřeně. Uvědomovala si jen zářivé barvy. Zamrkala, aby zjistila, na co se dívá. Javor. Koruna majestátního stromu, který se nad venkovním okruhem tyčil. Teď na podzim zářily jeho listy krásnými, sytými barvami a v pozadí byla vidět modrá obloha.

Nesnažila se vstávat. Jen ležela a užívala si ten pohled. Najednou se jí chtělo hrozně spát. Nebránila se tomu. Sem na jízďárnu se svým čtyřnohým miláčkem chodila zapomínat na svět. Na všechnu tu smůlu, stesk a smutek, co byly tam venku. Tak proč by tady nezůstala ležet? Bylo jí tu dobře. Těžkla jí víčka... pomalu je zavírala. Vytěsnila všechny okolní hluk a shon.

„Hej! Hej, slyšíš mě?“

Ne, nechte mě spát...

„No tak, šípková Růženko, vstávej.“

Cítila, jak jí po tváři přejely něčí prsty.

Zpátky do reality se jí vůbec nechtělo... Jak se pomalu a neochotně probírala, začínala vnímat zvuky křiku a zmatek, který kolem ní panoval. Čím dál hlasitěji slyšela známé i neznámé hlasy jezdců a trenérů kolem. Někteří se zmateně dohadovali, jestli by neměli volat sanitku, jiní se marně snažili chytit jejího koně, který, jak dobře věděla, kroužil okolo ní a čekal, až vstane.

Pomalou otevřela víčka. Kromě barevných korun na ni shlížely i hluboké hnědé oči. Připomínaly jí tmavý med lesních včel. Ten chlapík, který se nad ní skláněl, neměl ve tváři strach ani paniku. Jediné, co se v jeho tváři zrcadlilo, byla upřímná starost a zájem.

„Dost možná přesný opak toho, co se ve skutečnosti honí hlavou tomu zbytku,“ pomyslela si.

Pokusila se posadit a zjišťovala škody, které pád napáchal. Byla trochu potlučená, ale nezdálo se, že by se jí stalo něco zásadního. Její nečekaný společník jako by jí četl myšlenky.

„Bolí tě něco?“

„Ne. Ne – myslím, že jsem celá.“ Zvědavě si ho prohlížela. Měla pocit, že už ho tady párkrát viděla... ale docela určitě se spolu nikdy nebavili. Narovnála se a začala vstávat. Podal jí ruku. Obvykle by, jako zastánkyně názoru, že všechno zvládne sama, nejspíš jakoukoliv pomoc odmítla, ale teď se z nějakého zvláštního důvodu docela ráda nechala vytáhnout na nohy.

„Percy!“ zavolala na svého čtyřnohého parťáka, jen co stála oběma nohama pevně na zemi. Kůň se zvědavě rozhlédl a pak k ní poslušně přiběhl, jako vycvičený pejsek.

„Když jste oba na zemi, jste dost sehraní.“

„No jo... v sedle je to horší. Hodně lidí mi říká, ať ho dám pryč, ale já nemůžu. Je to sice pobrk, ale já nad ním hůl prostě nezlomím.“

„Nad tebou ji někdo zlomil?“

Zarazila se. Měl pravdu. Vlastně ji nad ní zlomili skoro všichni. Proto to dělala jinak. Nikdy to s nikým nevzdávala, nikdy nikoho neopouštěla. Ani v práci, jako učitelka, žádného ze svých studentů nezazdila... Otrásla se, aby ze sebe tu vzpomínku shodila, a podívala se mu do očí.

„Proč myslíš?“ Až teď, když to vyslovila nahlas, jí došlo, že mu začala automaticky tykat.

„Nemyslím. Vidím. Stačí se pořádně dívat,“ pokrčil rameny. „Zrovna беру Sáru ven na projíždku – je to taková krátká, příjemná cesta po okolí. Nechcete se s Percym přidat?“

Nestihla ani odpovědět. Najednou tam už zase nebyl. Než se stihla rozhlédnout, byl už v sedle, skoro u brány, evidentně na cestě ven. Dlouze se podívala na Percyho.

„Co ty na to? Krokovou vyjíždku bychom mohli zvládnout, ne?“

Kůň se o ni kamarádsky otřel. Usmála se. „Dobře... tak pojď, ty moje trubko.“

Vyšvihla se do sedla a za chvíli svého nového známého dohnala.

„Mimochodem, jsem Gábina,“ poznamenala.

„Lukáš,“ mrknul na ni, letmo jí podal ruku a pak pobídl koně směrem k široké louce za jízdárnou.

Zavrtěla hlavou, aby se z té vzpomínky probírala. I přes všechno to, co se jí teď prohnalo myšlenkami, se jí ve tváři ukázal usazený úsměv. Od té doby se tam scházeli ob den. Lukáš se jí prostě objevil v životě a prakticky hned se stal jeho neodmyslitelnou součástí. Hodně se toho od něj učila. A vlastně úplně nejméně z toho bylo o práci s Percym (ačkoliv už po prvním týdnu společného ježdění přestala pravidelně padat a pracovali spolu den ode dne lépe).

Gábina se pod Lukášovým vedením pomalu učila vidět ve světě kolem sebe krásu. Nejprve ze sedla, pak i mimo něj. Místo věčného smutku nad protivným rodičem některého z žáků nebo nevrlym kolegou najednou viděla krásnou duhu mezi domy, která se ukázala, když začalo pršet. Místo sychravého větru si všímala barevných listů škump a lip, které rostly v parku za školou, a místo ruchu aut vnímala dětský smích, přicházející ze hřiště. Byl s ní kříž. Celý život byla dost velký pesimista a Lukáš si musel často dát velkou práci s tím, aby ji přiměl dívat se na svět z té veselejší stránky... Ale nikdy to s ní nevzdal. Vždycky se jen znovu konejšivě pousmál a začal ji popichovat, provokovat a navádět, dokud se nesmála s ním. Udělal jí ze světa veselejší místo.

„Proč mi vlastně pomáháš?“ zeptala se ho jednou. Znali se asi měsíc a on se jí snažil už asi po dvacáté vysvětlit něco, co prostě nechtěla chápat. Už se tvářil dost vyčerpaně. Dlouze na ni pohlédl. Do teď si živě vzpomínala, jak jí v tu chvíli zamrazilo.

„Protože to lidi dělají. Někdy si prostě pomáhají. Celý život se snažíš rozdávat radost a pocit bezpečí. Nedaří se ti to. Nemůže. Protože ani jedno z toho sama nemáš... A dělám to taky trochu pro sebe...“

„Pro sebe?“ nechápala Gábina.

„Jasně. Až se sama trochu srovnáš, začneš to jednou dělat taky.“

„Já to dělám!“ bránila se uraženě. „Na nikoho ze svých žáků nedám...“

„To není stejný,“ přerušil ji. „Jednou až někoho podržíš prostě proto, že budeš mít pocit, že chceš a *musíš*, protože to nikdo jiný neudělá... tak zjistíš, že je to to jediný na světě, co má vážně smysl...“

A teď tu nebyl. Zmizel jí ze života právě tak rychle, jak se v něm zjevil. Ze dne na den prostě odešel. Před osmi dny spolu vyrazili na jízdárnu, ale odcházeli každý sám. Když se na to teď snažila vzpomenout, nebyla si ani schopná vybavit, proč se vlastně pohádali. Uvědomovala si jenom, že to byla nějaká pitomost... a že byla pořádně protivná. Nevěděla, jestli je to na tři týdny, na měsíc, na rok, nebo už na pořád... a to jí na klidu nepřidávalo. Sama si nedovedla vysvětlit, proč to sakra tak moc prožívá. Cesty lidí se přece rozcházejí – to už se tak děje! Ale přes tohle se nějak neuměla přenést. Lidé jsou zkrátka někdy naivní a čekají, že některá přátelství vydrží celý život.

Když nad tím smutně přemítala pod zlatou střechou z javorových listů, došlo jí, že už přes týden nechala samotného jediného parťáka, který ji opravdu *nikdy* neposlal pryč. K Percymu nezašla od chvíle, kdy z jízdárny uraženě utekla... A tak zašla do ložnice, vzala ze skříně vyprané pracovní oblečení, a ačkoliv se jí nechtělo o nic víc než včera nebo před týdnem, vyrazila zpátky na „místo činu“...

Jen co známou cestou mezi loukami a lesem dorazila k bráně jízdárny, zaplavila ji, místo očekávaného smutku, docela příjemná nostalgie. Vyvedla Percyho z boxu, přivítali se a po půl hodince už se chystali ven na vyjíždku po okolí... Zarazila se, když z prostoru, kam často chodívali trénovat, zaslechla výkřik a sakrování. Uvázala svého čtyřnohého kamaráda před vraty a se slibem, že se za chvíli vrátí, odběhla za špačkujícím hlasem.

Tak tohle už jsem někde viděla, pomyslela si, jen co vběhla na důvěrně známý písek mezi překážkami. Uprostřed prostoru seděla na zemi asi dvacetiletá, drobná brunetka a nadávala jako dlaždič. Proti Gábině zrovna vesele popoběhl hafling, na kterém, jak měla odpozorováno, tahle rozčilená princezna jezdila.

Natáhla se ke koni. Bez odporu se nechal chytit a odvést ke své parťáčce.

„Jsi celá?“ zeptala se Gabča s úsměvem.

„Jakpak bych nebyla? V neustálém padání na prdel mám dost praxe i běžně – nejen na jízdárně – tak co by mi asi tak bylo...“

Gábina věděla, že by se asi měla urazit, ale vlastně ji to spíš pobavilo. Způsob, jakým dívka přehlížela pochechtávající se jezdce, nasvědčoval, že se jí někdo nevysmívá poprvé. Krátkým pohledem zhodnotila ji a pak i koně.

„Učíš se jezdit sama?“

„Jo. Mám ho tu jen ustájenýho.“

„Je to vidět – máš blbě dlouhý třmeny. Zkrat si je,“ poradila jí a podala jí ruku. Holčina si trochu ostražitě nechala pomoci na nohy. „A možná si trochu dotáhni to sedlo...“ pokračovala.

„Díky,“ kníkla brunetka a trochu roztřesenými prsty začala upravovat řemínky.

„Možná, že bych ti mohla trochu pomoci. Co se dneska jít projet společně...?“ nabídla jí trochu opatrně Gábina. Dívka k ní vytřeštěně zvedla oči. Plály v nich takové malé ohníčky.

„Fakt?“

„Jasně.“

Gábina sledovala, jak se ústa vyděšené dívky před ní roztáhla do širokého úsměvu. Cítila zvláštní, hřejivý pocit. Jeden z nejkrásnějších pocitů, které kdy zažila.

„Můžem pak klidně zajít na kafe,“ navrhla ještě. *Dneska si zasloužíme cappuccino...*

Míra je začínající autorka z vesničky v Podkrkonoší. Hrdě prohlašuje, že jediné, čemu se na světě dá opravdu důvěřovat, je její kroužkový blok, ale nepřežila by bez moře, dobré kávy a několika nejbližších přátel, kteří jejímu trochu chaotickému fungování dávají pevný rámec. V současné době vydává povídkový soubor s názvem [Budoucí úča aneb převážně nevážně o studiu v době covidu.](#)

Kolik věcí ve svém životě od rozvodu změnil, aby mohl být alespoň o víkendech dobrým tátou...

Martin Hoxa

Kam létají draci

První paprsky slunce se opíraly do prosklených tabulí tramvaje a mlhovina se pomalu měnila v drobounké krůpěje slz. Karel se snažil do těch krůpějí neuměle vykreslit prstem ženskou tvář, načež rukávem obrázek zase smáznul, „mrcho!“ Stýskalo se mu, ale taky ji nesnášel. Vzpomínky na rozvod byly příliš čerstvé, aby Lence odpustil. Prostě jednoho dne zmizela i s dětmi, jen v mobilu našel zprávu „Promiň, Kájo, ale já už takhle dál nemůžu.“

„Jak nemůžeš? A kde jsou děti, co blbneš?“ Nechápal tohle její rozhodnutí, třebaže to poslední dobu mezi nimi skřípalo. Lenka se chovala více odtažitě a on jí šel raději z cesty, brával přesčasy nebo si zašel na jedno do hospody, aby se před dětmi nehádali. Myslel, že tahle krize zase přejde a vše se vrátí do starých kolejí, nepřešla. Namísto Lenky přišly rozvodové papíry. Jestli si Lenka našla někoho už předtím, nebo v době, kdy jí šel tak trochu z cesty, netušil, ale měla jiného a o návratu nemohla být vůbec řeč. Místo bytu dva plus jedna žila v přepychu pěkné vilky na okraji města a místo popelnice na čtyřech kolech, do které se styděla i nastoupit, měla vlastní zánovní vůz. Žila si v luxusu, po kterém toužila a který jí Kája nemohl dopřát, i kdyby dřel od rána do večera. Tady už nemohl o Lenčinu lásku soupeřit, ale o děti bojoval do posledního podpisu a posledního soudního rozhodnutí. Požadoval je do vlastní péče, ale nakonec vysoudil jen každý druhý víkend.

Dnes je však čtvrtek, a ještě k tomu lichý týden a to znamená, že holky uvidí až další víkend. Jak mu bylo najednou teskno, třebaže dřív dělal na směny a holky

vídal taky, jen když mu vyšla ranní směna. Tohle ale bylo jiné, nemohl být s nimi jen tak. Chyběly mu.

Z chmurných myšlenek ho vyrušila až tramvajová hláška – Vítkovice, stará ocelárna. Kolikrát už tohle slyšel, snad tisíckrát, nesnášel to, ale účty za něj nikdo nezaplátí a teď ještě alimenty a sto litrů bejvalce za to, že mu nechala byt a tu jejich starou popelnici. Taková malá náplast za rozchod, dobračka. Pěkný balík, fakt k posrání.

Dnes ho kluci zlomili na dvě piva, a tak po směně zamířil rovnou do dělnické hospody. Potřeboval trochu otupit myšlenky, ale ještě nedopil první pivo, přišla mu od Lenky SMS: „Promiň, že píšu, ale holky mají zítra školní drakiádu a nám do toho něco vlezlo. Nedá se to odvolat ani přeložit. Půjdeš s nimi?“

„To víš, teď jsem ti dobrý. Zítra je pátek a to jdeme z práce na bowling,“ říkal si pro sebe a už se chystal vyťukat šťavnatou SMS. Jenže Lenka byla rychlejší.

„Pokud s tím budeš mít problém, nevádí, holky zůstanou doma.“

Prsty Kájovi sjely z klávesnice. Vzpomněl si na víkendový rozhovor s dětmi. Básnily, že půjdou v pátek na louku za město pouštět draky. V hlavě se mu přehrával dotaz mladší dcery Aničky.

„A tati, kam létají draci?“ Koukala na něj, jako by snědl všechnu moudrost světa. Jenže co na to chcete říct?

„Jak tě to napadlo, Aničko?“ vytvářel si prostor, aby vymyslel nějakou uvěřitelnou báchorku.

„No přece od paní učitelky. Povídala, ať dáme pozor, aby neuletěl. A Pepík Zedníček říkal, že jeho tátovi jednou uletěl a zmizel v mraku.“ Podívala se na něj tím svým udiveným nevinným pohledem.

„Aha, tak to on určitě letěl domů, do Větrova. Za svou rodinou, víš? Draci totiž milují vítr a ze všeho nejraději se vznášejí vysoko nad mraky,“ plácnul jen tak spatra, ale holkám tahle odpověď stačila, neboť jejich kukadla, které mu visela na rtech, se opět vrátila k bílému papíru a pastelky začaly tvořit obrazce podobné papírovým drakům v oblacích.

Karel se musel usmát při té vzpomínce. Ne, tohle přece nemůže holkám udělat. Opět položil prsty na displej mobilu a vyťukal odpověď: „Ok, budu tam, nebo je můžu vyzvednout?“ Aspoň si spolu užijí pěkné odpoledne.

„Ne, to nemusíš, my tam holky s Láďou dovezeme, děkuji,“ odpověděla stroze, bez dalšího vysvětlení. Co by taky měla vysvětlovat. Vlastně ho to vůbec nezajímalo, hlavně že bude mít holky. Vlastně už ho nezajímalo ani bowling, který by dřív nevynechal ani náhodou. Kolik věcí ve svém životě od rozvodu změnil, aby mohl být alespoň o víkendech dobrým tátou. Možná kdyby se změnil dřív, kdyby všechno nebral automaticky, kdyby se více věnoval Lence a dětem... kdyby, kdyby... Ale teď už je to jedno, prostě na ni musí zapomenout.

„OK,“ odpověděl taky stroze. Sotva odpípnul SMS, přišlo mu na mysl, že se vůbec nebavili o tom, kde holky vezmou papírové draky. Nebo si je vyrobily

v družině? Co takový třeták a prvňáček dokáže postavit? Mám Lence ještě zavolat nebo poslat SMS? Ne, k tomu se rozhodně nesníží, koupí holkám pořádného draka sám, ať vidí, jakého mají tátu.

„Ještě pivo?“ vyrušila ho servírka ze zamyšlení s púllitrem v ruce.

„Ne, děkuji, zaplatím. Kluci, zítra na bowling nepřijdu, budu pouštět draky. Tak si to užijte, čau,“ rozloučil se a za chvíli už seděl v tramvaji směr městská čtvrť Hrabůvka. Nejel však domů, pookřál dobrým nápadem, vystoupil dřív a místo k panelákové džungli zamířil ke Špalíčku a rovnou do papírnictví.

Měl štěstí, do prodejny vešla před ním jen jedna mladá žena, která zamířila hned k pultu.

„Dobrý den, máte papírové draky?“

Vida, tak nejsem sám, kdo dnes shání draka... a nedočkavě čekal, jaké skvosty prodavačka vytáhne. V dnešní době totiž Karel předpokládal, že na ně prodavačka vybalí celou škálu draků, ale jaké zklamání. Prodavačka převrátila oči v sloup. „Bohužel, mladá paní, všechno je vyprodané.“

„A opravdu by se nenašel ani jeden?“ skoro zašeptala, zoufalá a překvapená, že taková věc není v říjnu k dostání. „Víte, slíbila jsem ho synovi, má dnes narozeniny. Moc by ho to zklamalo. Zítra jdou ze školy pouštět draky.“

„Tak počkejte,“ utrousila prodavačka a velmi neochotně zmizela do skladu. Přinesla jednu igelitovou ruličku s několika hůlkami, jen tak bez obalu, stáhnutou gumičkou. „Tenhle je poslední,“ předhodila draka té drobné paní jako nějakou kost. Ta jej vzala do ruky, ani se ho nepokoušela rozbalit. Tak berete?“ Na ženě bylo vidět, že váhá, ale nakonec kývla, že tedy ano.

„Dvě stě padesát korun.“

Karlovi, třebaže se ho to přímo netýkalo, málem vyskočily oči z důlků. Popravdě za ten kus igelitu a několik plastových tyčinek, docela pálna. Ale co chudák ženská měla dělat? Velmi neochotně zaplatila, ale i přesto zdvořile poděkovala a se smíšenými pocity opustila prodejnu.

„A co vy, pane?“

„To byl opravdu poslední?“ Skoro se bál zeptat, ale zkusil to, aby měl jistotu. Ještě přidal připitomělý úsměv na frustrovanou prodavačku, aby otupil hrany.

„Vždyť jste slyšel, ne?“ utrhla se na něj, jako by mohl za všechny její životní trable. „Celý rok nikoho draci nezajímají a teď by se mohli všichni zbláznit. Ještě něco?“

„Tak promiňte, dámo, jako bych snad mohl za to, že je podzim a je opravdu k podivu, že má škola drakiádu, ale co je nejhorší na celé věci, že zrovna tohle papírnictví je jediné v okolí, a přímo katastrofa, že tady zaměstnávají zrovna vás. Děkuji, to bylo všechno. Na shledanou, nebo raději sbohem,“ rozpálil se téměř do ruda a raději vypadl ven. „Baba jedna.“ Muselo to z něj ven, vlastně to prodavačka slízla i za jeho ženu, ale dobře jí tak. Obešel ještě pár obchůdků v okolí, leč marně. Ti, kteří měli skladem pár kousků, nedávno vyprodali. Co teď? „Přece nejsem ňouma,

tohle zvládnou.“ Vzpomínal na dětská léta, kdy s dědou každý podzim draka stavěli. Nakoupil potřebné materiály, samozřejmě na druhé straně města, aby se nemusel znovu setkat s protivnou prodavačkou, a spokojeně odcházel domů.

Internetové stránky nabízely spousty postupů, jenže na obrazovce je všechno mnohem jednodušší. Papír je dostatečně velký, stejně jako dřevěné hůlky, provázek se nešmodrchá na ulepené ruce, nemluvě o papíru, který po druhém pokusu letěl zmuchlaný do koše. Až třetí pokus vypadal obstojně. Drak byl sice oproti plánu menší, zato mnohem hezčí. Původně koupený papír nahradil dárkový balicí papír, který měli schovaný ještě od Vánoc. Sněhuláci a stromečky, dávaly drakovi mnohem větší pestrost a krásu. Ještě vyvážit a hotovo. Karel byl na sebe patřičně hrdý. Holky budou mít radost. Dopil zbytek čaje a o půl druhé ráno konečně spokojeně zalehnul.

Druhý dne odpoledne, trochu nedospalý, ale v dobré náladě, čekal na okraji louky, která se pomalu plnila dětmi s rodiči. Pobíhali sem a tam jako blázni, aby své výtvary draků, ale i ty zakoupené, dostali do povětří. Takže se odevšad ozývaly povely dospělých – „běž, tahej, povol mu, nestůj, utíkej!“ – a radostný výkřik dětí – „letí, mami, tatí dívej!“ A maminky i tatínci se dívali a zase běhali. Kájovi to přišlo najednou líto, protože Lenku měl opravdu rád a teď tady mohli být všichni čtyři a radovat se jako jiní rodičové.

Tydýt, ozval se klakson SUVéčka kousek za Karlem. Načež z něj vyskočila Eliška a hned potom Anička, ale nešly k tátovi. Poskakovaly kolem kufru, dokud nevystoupil pan Kočička, tedy Kočička Vladimír, aby holkám vytáhnul z kufru snad metrového, barevného draka s dlouhým třpytivým ocasem.

„Nate, holky, a vyřídte tátovi, ať dá na něj pozor, byl docela drahý, ano?“ Říkal to tak nahlas, že by to musel slyšet i hluchý, idiot. „Nejraději bych ti toho draka nacpal do prdele, kreténe.“ Tohle si však nechal Karel pro sebe, nechtěl holkám kazit radost, navíc se k němu blížila Lenka. Vymóděná stejně jako holky, slušelo jí to.

„Ahoj Kájo, děkuju, že je pohlídáš, v šest si je tady zase vyzvedneme.“

„Jo, v pohodě, pro holky a pro tebe to udělám rád, vždyť to víš.“ Chvilkové trapné ticho přerušil klakson.

„Tak promiň, já už budu muset jít. Holky, nezlobte tátu, ano?“ Ještě je obě políbila, Karel sklidil jen nucený úsměv, aby se neřeklo. „Tak v šest, jo?“ otočila se a zmizela v autě bez jediného ohlédnutí. Jestli si Karel myslel, že mezi nimi ještě plápolá třeba jen malý plamínek, nyní Lenka tuhle myšlenku sfoukla jednou provždy.

„Tak pojďte, holky, ať to lítá,“ rozeběhli se společně po louce a čínská dračí hlava se vznesla do výše. Tančila podle rytmu větru a holky byly šťastné a pyšné, neboť takového krasavce tam měl jenom málokdo. „Eliško, drž ten provaz pevně, ať nám neuletí.“

„Tatí, že nám neodletí do Větrova? Když má taky celou rodinu,“ ukazovala Anička k nebi, jak si tam drak spokojeně tančí mezi ostatními.

„To víš, že ne, to by nám pán Kočička dal,“ uklidňoval Aničku. „Holky, podívejte,“ vzal papírek, natrhnul ho a pověsil na provázek. „Pošleme mu dopis, aby zůstal s námi a nikam neletěl.“

„Jú,“ usmívaly se holky při pohledu na dopis, který pomalu stoupal vzhůru.

„Ahoj Tomíku, pojď k nám,“ všimla si Anička chlapečka postávajícího kousek od nich. „Tatí, že může Tomík k nám, ať si taky zalítá?“

„Proč by nemohl... a kdo to vlastně je?“

„No přece Tomík, Kašpárek, z naší třídy. Tam je jeho maminka,“ ukazovala drobnou ručkou. Karel už se nemusel více ptát. Poznal mladou paní, která zápasila s igelitovou ruličkou a vedle které stál ufňukaný chlapeček.

„Dobrý den, já jsem Karel Málek, můžu vám pomoci, paní Kašpárková? Ukažte, dívám se na to, už v tom mám trochu praxi.“ A paní Kašpárková neprotestovala. Vlastně byla ráda a vděčná. Jenže ať dělal Karel, co chtěl, draka dohromady nedal, ani nemohl. „Tady vám chybí dvě plastové tyčky.“ Evidentně jí ta prodavačka plná dobroty, prodala poslední, nejspíše reklamovaný kousek. Tomíkova naděje mizela stejně, jako slzy do jeho kabátku.

„Nebreč, Tomíku, pojď mezi nás, můžeš si ho taky chvíli podržet,“ zkoušela ho potěšit Eliška.

„Co se dá dělat, moc vám děkuji za pomoc, pane Málek.“

„No, počkejte!“ usmál se Karel. „Pohlíďte mi na chvíli děti. Hned jsem zpátky.“ Netrvalo dlouho a běžel z parkoviště vítězoslavně zpátky i s vánočním drakem. Tomíkovi se očka rozzářila jako prskavky a Elišce s Aničkou jak by smet, neboť vánoční papír u dětí vždy vyvolává radost z dárků. A dnes to byl, alespoň pro Tomíka, ten nejlepší dárek.

„Teď všichni držte palec, aby letěl,“ rozmotal dobrých deset metrů provazu, „až řeknu teď, paní Kašpárková, pustíte draka. Holky, vy hlídejte draka pana Kočičky, ať nám neuletí, a ty, Tomíku, poběžíš se mnou, ano?“ Rozdělil úkoly jako velitel vlastní letky. „Tři, dva, jedna, teď...“ Paní Kašpárková pustila dřevěnou hůlku a drak si to namířil rovnou k oblakům. Špagátek se odmotával dál a dál, až se vánoční drak uhnízdil mezi ostatní draky, kteří brázdili ovzduším. „Tak už je to tvoje, Tomíku,“ předal mu vítězoslavně špulku provázku a poplácal ho po zádech. Nejširší úsměv, který dítě dokáže vykouzlit, nyní patřil jenom jemu a obě jeho holky byly na něj v tu chvíli pyšné jako nikdy v životě.

„To je náš táta,“ volaly jedna přes druhou, aby to všichni věděli.

„Děkuji vám, pane Mátku, zachránil jste nás, Tomík se na dnešek moc těšil,“ přiběhla mu poděkovat i paní Kašpárková.

„Není vůbec zač, přece mu nezkazíme narozeniny. To já děkuju, a jestli vám to nevadí, já sem Karel.“

„Jak víte, že má Tomík narozeniny...?“ koukala překvapeně.

„Včera v tom papírnictví, stál jsem za vámi. Nedalo se to přeslechnout. Měla byste říci manželovi, aby toho draka vyreklamoval.“

„Tomík tatínka nemá, žijeme sami.“

„Tak promiňte, netušil jsem, ale jestli chcete, můžeme tam v pondělí zajít spolu.“

„To byste vážně udělal?“ Spadl jí kámen ze srdce při pomýšlení na tu protivnou ženskou. „Tak... tak děkuju, Kájo... já jsem Jana, moc mě těší.“

Toho dne si spolu krásně užili, třebaže soutěž o nejhezčího draka nevyhráli. Přesně v šest večer se objevilo SUVéčko a Lenka si přišla pro holky.

„Tak my už s Tomíkem taky půjdeme. Děkujeme za příjemné odpoledne a budu se těšit na pondělí,“ usmála se Jana a přátelsky Káju políbila na pravou líc. Zamával mu i usměvavý Tomík s drakem pod paží. Lenku tohle evidentně zaskočilo, ale nic na to říci nemohla, a když Eliška i Anička tátu při rozloučení políbily, přistihla se, že na ně vlastně žárlí, a přišlo jí to všechno dnes nějak líto. Pusu si u holek vždy tak trochu vynutila, ale Kájovi daly pusu samy.

„Ahoj Lenko, děkuji za ten dnešek, ani nevíš, co pro mne znamenal, jo a pozdravuj Vlášku, že draka vrátíme v pořádku, že jo, holky?“ usmál se na Lenku a po nějakém čase opět cítil radost ze života.

Martin je snílek, pohodář, který bere každou výzvu jako dar života, dar, který ho nabíjí, učí a obohacuje. Proto se věnuje rukodělné i myšlenkové tvorbě, stejně jako většina povídkářů, které jak říká, měl a má tu čest v [Kapučinu](#) poznat. Skládá hudbu i texty, vyřezává dřevěné sochy a v neposlední řadě píše šuplíkové příběhy jeho povaze vlastní.

*Na flashku jsem si stáhla hudbu, jejíž
tóny by na mém posledním rozloučení
nesměly chybět.*

Petra F. Rohovská

Posel (ne)smrtelná

Zase zpoždění! No to je teda fakt skvělý! Div jsem se nepřerazila, jak jsem letěla přes celé nástupiště s kelímkem plným vanilkového lattéčka, a teď ženský hlas s naprostým klidem oznamuje, že vlak Českých drah bude mít skoro o HODINU pozdější příjezd. Co budu dělat? No nic. Budu čekat. To by mi šlo. Vždycky někam doběhnu včas a čekám. Někdy mi přijde, že celý můj život je jedna nekonečná čekárna. Zamíchám si kávu, přisypu ještě jeden třtinový cukr a otřu si zpcené čelo, které se zcela orosilo po tom mém zcela zbytečně výkonném běhu. Ale zase jsem udělala něco pro svou kondičku a jisté je, že vlak mi neujede.

Když o tom přemýšlím, mám prostředí železnic ráda. Sedím na nástupišti a pozoruji, jak spoje přijíždějí, míjí se navzájem, pohltní a vypustí své cestující a provoz připomínající ucpanou dálnici se vzápětí změní v poklidné zákoutí. Ráda sleduji lidi. Nemyslete si, že jsem nějaká voyerka, to zas ne, i když šmírování může být někdy celkem zábavné. Když se pohledem zaměříte na okolí a všímáte si nepatrných detailů, poskládá se vám zajímavá lidská mozaika, která by leckdy obstála lépe než spousta knih zaměřených na psychosociální průzkum.

Nakonec jsem docela ráda, že mám chvílku pro sebe a nemusím nic ani nikoho řešit. Vlastně poprvé za poslední dva roky n-e-s-p-ě-ch-á-m! Když už byl táta na tom hodně špatně, počítala jsem každou minutu, abych ho ještě zastihla, než vydechne naposled. Seděla jsem u něj, hladila po tváři a dívala se do jeho obrovských očí, které byly plné obav, strachu a bezmoci. Já nevěděla, jak mu pomoci. Vlastně jsem cítila to samé co on, ale nepříslušelo mi dát mu to najevo. Vždyť on byl na tom mnohem hůř než já, tak nemůžu před ním brečet. Před ním ne. Musím být ta silná, mít vše pod kontrolou! Pěkná blbost tohle. Jako fakt. Stejně jsem pak probřečela celou cestu domů a prozvracela večer. To nejde v sobě tlumit. Já se tak strašně bála, že táta odejde, a přitom jsem věděla, že pro něj to bude ta nejlepší cesta pryč z bolesti a utrpení.

O smrti jsme se nikdy doma nebavili. Když jsem byla malá a během krátké doby umřel děda a prarodička, měla jsem na tu zubatou šílený vztek. Jak si vůbec mohla dovolit odebrat mi ty, jež mám ráda? Z jakého důvodu se považovala za tu, která se rozhodne, že dnes nastal den, kdy si pro ně přijde? Se Smrtkou v pohádkách se celkem dalo domluvit, ale v tom skutečném životě nikoliv. Smlouvat se smrtí... Stejně jsem si ale myslela, že je děsně nespravedlivá a krutá. Proč si bere tak skvělé lidi? Proč zrovna někoho, kdo má vše před sebou, a ne tamtoho, který je tak zlý a jen ubližuje všem kolem? Musela jsem dospět, abych pochopila, že smrt žádným strašákem není. Jéé, akorát mi přistál na palubu myslí text písně *Život je jen náhoda*. Werich uměl věci tak krásně pojmenovat.

Život plyne jak voda a smrt je jako moře. Každý k moři dopluje, někdo dříve a někdo později. Čas je tím, kdo rozhodne.

Před rokem mi doktorka řekla, že se máme připravit na tátův odchod. Že je to otázka dnů, pár týdnů... Já si nikdy nemyslela, že jednou vyslovím přání – už aby to bylo. Přát si smrt vlastního táty?

Vždyť to je proti přikázání! Jenže on už stejně nebyl... tělo mu vypovídalo službu a přeživalo jen srdce, které tlouklo z posledních sil. Každou návštěvu nemocnice jsem protrpěla a trápila se tím, že nevím, co pro něj mohu udělat, aby mu bylo lépe. Přijmout, že prostě nemohu. Přijmout, že odcházení je zcela mimo mou kontrolu. Přijmout, že kruh života se u táty právě uzavírá. No jo, ale JAK se proboha připravit? Stejně vás to zaskočí nepřipravené. Pocity, emoce, stavy... to nejde nachystat dopředu jako nějakou hostinu, kde si pak vybíráte jen to, na co máte chuť. Kdyby to bylo takhle snadné, že?

U nás doma smrt znamenala konec. Prázdko. Smutek. Stesk. Bolest. I já jsem ji dlouho vnímala jako největšího životního nepřítele, kterému se musím za každou cenu vyhnout.

Smrt. Je tu a není. Jednou... až za moc dlouho... Je tak daleko jako neviditelný ostrůvek uprostřed hlubokého oceánu, jenž se rozprostírá do všech stran a potopí vše, co mu přijde do cesty. Bála jsem se opravdu jí samotné? Nebo spíš neznalosti z neznáma? Přečetla jsem různé sebe-rozvojové publikace, knihy pojednávající o tomto tématu z odlišných úhlů pohledu, ale nikde jsem nenašla to, co by mě uspokojilo, a smrt zůstávala velkou nezodpovězenou záhadou.

Táta umřel v klidu. Ještě dlouho se mi vybavoval výraz jeho obličeje. Vyhublé propadlé tváře, které však naznačovaly úsměv. Modré oči, ve kterých se zrcadlil smír se vším, co viděly zevnitř i zvenku. Ústa jemně pootevřená, jako by vyslovila svá poslední slova útěchy a ujištění pro ostatní, že už mu je dobře. Koukala jsem na něj s úctou, láskou a velkým vděkem, že jsem mohla být u toho a vyprovodit jeho křehkou dušičku. Byl to velice silný zážitek, který dozníval ještě několik dalších měsíců, kdy jsem musela mnoho dalšího pochopit a prožít naplno. Procházela jsem očistcem, kterému předcházela jiná silná zkušenost.

Na vysoké škole psychosociálních studií jsem se přihlásila na jednu přednášku týkající se Thanatos – Smrti. První den jsme dostali zadání, abychom si na další dva promysleli náš vlastní pohřeb, který si také zinscenujeme. První myšlenka, která mi proběhla hlavou byla: *no to si dělá prdel! Takže jako zítra umřu a večer budu s mužem probírat svá poslední přání...*

Šok. Totální. S holkami ze třídy jsme zašly na rychlou sklenku vína, abychom si dodaly kuráž a posdílely dojmy a nápady.

Doma jsem svůj večerní program oznámila muži, který na mě vytřeštil oči a v duchu si říkal, zda byl dobrý nápad podporovat mě ve studiích a zda nenastal okamžik, kdy jsem se definitivně pomátla a měl by mě nechat odvést do Bohnic. Na jeho reakci jsem nečekala a raději se zavřela v ložnici, kde jsem pečlivě procházela bod po bodu. Profesor nás varoval, že se pochopení od našich blízkých nemusí ihned dostavit...

Nachystala jsem si své oblíbené červené šaty s hlubokým výstřihem, dokonale padnoucí francouzské prádlo, které vykouzlí úchvatné božské tělo, boty na podpatku, které jsou akorát tak dobré do rakve, protože se v nich absolutně nedá chodit, ledaže by se v nich chtěl člověk přizabít, a jemné šperky pro závěrečné podtržení. Na flashku jsem si stáhla hudbu, jejíž tóny by na mém posledním rozloučení nesměly chybět, a dokonce jsem si napsala i proslov. Určitě zazní skladba *Non, je ne regrette rien* od mé milované Edith Piaf. Ta nesmí chybět a po smrti už opravdu nebudu NIČEHO litovat. Jo a taky *Nothing else matters* od Metalicy. Vše se totiž v mém životě odehrálo tak, jak mělo. Divadlo bylo skvělé, show velkolepá, a až spadne opona, to bude teprve představení, na které nikdo nezapomene. Když jsem o tom přemýšlela, došlo mi, že nechci obřad v neosobní síni, kde je chlad a na zúčastněné padá tíseň, a ještě větší smutek. Přála bych si setkání někde v přírodě v duchu svobody a volnosti. Obklopena těmi, kteří přispěli k mému životu, aby byl naplněný. Žádný černý šat, nýbrž ohňostroj barev, světla, jasna, radosti a... života. To bude nádhera, až mě to dojalo! Škoda, že to neuvidím...

Takhle nějak probíhaly přípravy na můj den „D“. Ten následující jsem vyhlížela netrpělivě s šimráním motýlků v břiše a doufala, že vše proběhne v pořádku. Samotný obřad byl pro mě hodně překvapivý. Přišlo mnoho uvědomění. Bylo mi líto, že bych už měla zemřít, a vzpomněla jsem si na zážitky, které mě ještě čekají, a sny, které bych moc ráda uskutečnila. Promítl se mi film mého dosavadního života a na pár místech jsem se pozastavila. Jednalo se o rozcestí, kam mě osud zavál, a já se musela tehdy rozhodnout, kam budu pokračovat. Zvolila bych dnes jinou trasu? Ne! Šla jsem tenkrát správně. Na konci jsem viděla pár tváří, které jsem potkala teprve nedávno, ale chyběli lidé, které bych čekala, že mi na pohřeb přijdou. Jakou hru mé podvědomí zase rozehrálo? Proč tam není část mých blízkých? Napadlo mě, že třeba už jsou také na druhém břehu, tak se samozřejmě nemohou zúčastnit. Poté jsem ale pochopila skrytý smysl obrazu. Zůstat ve vztahu s lidmi, se kterými mi je dobře a dávají mi smysl. Netrávit čas s někým, kdo mi ubližuje, vysává mou energii či

prostě a jednoduše bych ho měla ze svého života pustit. Wow! Ono je to takhle snadné? No, tak teď se pustit do praxe, což bude trochu zapeklitější.

Největším AHA momentem však bylo porozumění, že celý proces byl nesmírně léčivý, přítomnost a bezprostřední blízkost smrti mě vrátila bleskovou rychlostí zpět do života. Zažila jsem přívál světelné energie a cítila vděk, že jsem stále naživu. Najednou jsem byla celá ponořená do momentálního bytí a jediné, na čem opravdu záleželo, bylo tady a teď. Heidegger věděl, co káže. To je teda pěkně hustý!

Díky smrti jsem víc naživu. Učí mě žít plně a upřímně. Připomíná mi, že přítomnost je to, oč tu běží, a závod to fakt není. Dodává smysl mému životu. Abych si, až nastane můj závěr, řekla – má pozemská existence stála za to! Zpětně vím, že itato zkušenost přispěla k tomu, že jsem odcházení táty vnímala jinak než v dětství. Umírání dokáže být plné bolesti a utrpení, ale smrt... ta je milosrdná, tichá a plná klidu.

Vlaková souprava se blíží k peronu. Hmm, hledím na lokomotivu a na okamžik mi je líto, že nastal čas nastoupit a jet dál. Ještě bych zůstala. Pokračovala ve svém rozjímání. Bytí však nečeká, nezastaví se. Vlak nových dobrodružství právě opouští kolej číslo tři a směřuje ke stanici: ŽIVOTU VSTRÍC.

Petra je žena Býčice, která si vychutnává život se všemi jeho plody. Miluje psaní, kdy jí pod prsty vznikají slova, jimž vdechne život a rozpoutá partii písmen jako klavírní virtuóz. Její texty rozehrávají unikátní melodii všech žánrů stejně jako naše životní příběhy. Psaní je pro ni forma terapie, kdy podporou slov otevírá témata, ze kterých je občas snazší se vypsat. Nakouknout za oponu její tvorby můžete na zivotjepribeh.cz, a toužíte-li po dalších řádcích, запиšte se na listinu připravované e-sbírky povídek [Poznej mě slovy](#).

„Zkus to, co můžeš ztratit?“

Eva Pátková

Hvězdné nebe nade mnou a horká čokoláda ve mně

Chvílemi lituji, že jsem na její nápad kývla. Ale opravdu jen chvílemi. Nemohu to teď přece vzdát, když jsme skoro před cílem. Sleduji krásy podzimní přírody a snažím se popadnout dech. Zoe je o pár kroků přede mnou. Na rozdíl ode mě je na pěší túry zvyklá, ale nikdy se nevzdálí natolik, aby mi zmizela z dohledu.

Přece jen se zastavím, musím si odpočinout. Odložím hůlky i hořčicově žlutý batoh na zem a sáhnu si pro pití. Zoe se ohlédne, a když si všimne, že ji nenásleduji, vrací se.

„Všechno v pořádku?“ ujišťuje se.

Podívám se na ni a nejspíše přikývnu, nechci jí přidělovat starosti.

Nic není v pořádku, už dlouho ne! chce se mi křičet z plných plic. Tolik vyšetření, bolesti a nedůvěry... A po tom, co mi nedávno lékaři oznámili, že mám fibromyalgii, ani nevím, jestli ještě vůbec bude. Když se člověku obrátí život vzhůru nohama, je zatraceně těžké pod sebou najít opět pevnou půdu a víru, že bude líp.

Snažím se před ní své obavy skrýt, jenže Zoe nikdy nic neunikne. Vezme mi batoh a jde si sednout do trávy, kde pro nás rozloží vlněnou deku. Naznačí mi, abych šla za ní. Její rozhodnutí zůstat a odpočinout si bez výhrad vítám. Žasnu nad její superschopností, která jí říká, co ten druhý v danou chvíli potřebuje, i když to nedává najevo a možná to ani sám neví.

Opatrně se položím vedle ní, natáhnu unavené nohy před sebe a opřu se jí hlavou o rameno. Na tváři mě zalechtá její cop zapletený vínovým kanekalonem. Moc jí to sluší.

„Je tu krásně,“ pronese zasněně, obejmeme mě a nechá odpočívat, abych nabrala síly na poslední úsek dnešní cesty.

„To je,“ přisvědčím a rozhlédnu se kolem. „Jsem vděčná, že jsme spolu vyrazily ven... Myslím to vážně. Víím, že to tak občas nevypadá, ale jsem tu s tebou moc ráda. Díky tobě na to nemusím pořád myslet a strachovat se, co bude dál.“

„To byl také účel,“ usměje se. „Přátelství a příroda má léčivou moc. A to je přesně to, co tvá duše potřebuje.“

Neodpovídám. I přes bolest si užívám tento okamžik pohody, který spolu trávíme na louce lemované pestrobarevným podzimním listím...

*Barevné listy,
vítr kolem šveholí.
Bol však nemizí.*

Slábnoucí odpolední slunce nám připomíná, že už bychom měly zase vyrazit a pokračovat v cestě. Zoe mi pomůže a drží se vedle mě, ani o krok napřed. Vypráví mi o své práci klinického psychologa a poté se vyptává na tu mou.

„Mám teď třetáky, jsou skvělí,“ odpovídám pyšně, jenže pak zvažním. „To i kvůli nim chci dál učit. Já jen... mám dobré dny, kdy se to dá fyzicky i psychicky zvládnout, a pak jsou dny, kdy vůbec nechci vstát z postele a netoužím po ničem jiném než se schoulit pod deku, schovat se před světem a poddat se melancholii. Víím, že bych tak neměla přemýšlet, jenže...“

„Možná bys do svého světa měla pustit i někoho jiného než svoje rodiče, bratra a mě. Kdyby se našlo místo i pro někoho dalšího, třeba by ti to taky pomohlo zpracovat a přijmout to, čím právě procházíš. Nemusíš na to být přece sama... Neříkala jsi minule, že máš nového kolegu? Vládu?“

„Vojtu,“ opravím ji, přesto chápu, kam tím míří. „Učí zeměpis a dějepis. A ano, je pohledný, milý, vtipný a pozorný a jsem s ním ráda... Ale nemyslím si... nemyslím si, že by z toho něco bylo.“

„Proč?“

„Martin...?“

„A co je s Martinem?“

„Byli jsme spolu pět let a sliboval mi, jak se mnou bude v dobrém i ve zlém. No, a když přišly ty zlé časy, tak to neunesl a odešel. Nechci, aby se stejný scénář opakoval i s Vojtou a zničilo to naše přátelství, které jsme si stihli vybudovat.“

„Nerozhoduj za něj,“ pokárá mě mírně, s úsměvem, tak jak to umí jen ona. „Zkus to, co můžeš ztratit?“

„Vlastně... asi nic,“ připustím nakonec. „Jenom riskuju, že řekne ‚ne‘.“

„To není jediná odpověď. Taky může říct ‚ano‘,“ odvětí rozverně.

Náhle se zvedá vítr ženoucí částečky písku a suchého listí proti nám, přímo do očí, tak se na chvíli zastavíme a schoulíme k sobě. I když mě teď bolí každá možná i nemožná část těla a skoro padám únavou, užívám si se Zoe každou minutu. Známe se od dětství a spoustu jsme toho prožily. Vzájemně si kryjeme záda a říkáme si všechno. Se Zoe bych se vydala kamkoliv, i na kraj světa.

Vítr se zanedlouho utiší a jdeme dál. Zoe si pobrukuje do kroku, a jakmile rozpoznám melodii, přidávám se k ní. Tak a je to tady, došly jsme cíle. Našly jsme místo k nocování.

*Hromady listí,
zemitá vůně půdy.
To ticho, ten klid.*

Stmívá se. Ležím v zářivě oranžové hamace, najezená a spokojená, a vdechuji zklidňující vůni lesa. Snažím si vybavit čarokrásná místa okolní přírody zahalená hávem mlžných clon a zdobená pestrou paletou zářivých barev. Ačkoliv byl pro mě terén v některých úsecích naší cesty náročnější, stálo to za to. Takový vnitřní klid jsem už hodně dlouho necítila.

Zatímco s přibývajícím temnotou pozoruji hvězdy, které nad námi bdí a díky jejichž chladné záři se na světě necítíme tolik sami, Zoe pro nás opodál chystá překvapení. Koutkem oka zahlédnu, že tam něco vyvádí s termoskou. Naštěstí nemusím čekat dlouho. Zoe se vytasí se svým trumfem v rukávu, co přečkal celou cestu schovaný v jejím batohu, a jde mi vstříc.

„Co takhle sladkou tečku v podobě horké čokolády? S jednou či dvěma kapkami tajné přísady?“ zeptá se Zoe s čelovkou na hlavě a hrdě mi podává kouřící hrnek, z něhož se line magické aroma připomínající moje dětství... když nepočítám to červené víno, onu tajnou přísadu.

Vymotám se z hamaky a dychtivě se po zasloužené odměně natáhnu. Zoe se uvelebí vedle mě a hřeje si svoje věčně studené ruce o horký hrnek. Sedíme, mlčíme a díváme se na hvězdy. Snažím se při tom v duchu pojmenovat co nejvíce souhvězdí, abych taky trochu polechtala svoji paměť.

*Chladné světlo hvězd
a horká čokoláda.
Jak krásné je být!*

Zoe usrkne z hrnku a tiše, ačkoliv jsme široko daleko jen my dvě, se mi svěřuje o tom, jak pokračuje v plnění svého velkého snu: psát knížky pro děti. Řekla mi to už před pár lety, ale až donedávna hledala odvahu své pohádkové příběhy vyslat do světa. Přišlo zklamání, hlodaly pochybnosti, nicméně dala na moje rady, vytrvala a vyplatilo se. Její pohádkovou knihu skutečně vydají!

„A co ty a Skotsko?“ vyptává se mě na oplátku. „Tolik ses tam chtěla podívat a procestovat Skotskou vysočinu...“

Trvá dlouho, než odpovím. Popíjím hříšně dobrou horkou čokoládu, která mě hřeje a hladí po duši, a opojená touto kouzelnou chvílí zamyšleně pronesu:

„Popravdě, už dost dlouho jsem to vnímala jako uzavřenou kapitolu. Byla jsem ochotna raději na svůj sen zapomenout a uchránit se před zklamáním, než si připustit, že je to pro mě příliš náročné a vyčerpávající. Ale po dnešku... po dnešku jsem si jistá, že to fakt zvládnou. A víš proč? Protože když má člověk vedle sebe toho

správného partáka, tak i nehledě na nepřízeň osudu lze dosáhnout téměř všeho... Takže co říkáš, partáku? Pojedeme?”

„Jasně, že pojedeme, partáku! Že váháš!“ vyhrkne nadšeně a na důkaz příslibu nového dobrodružství si dolijeme horkou čokoládu, poté ulehne do hamaky a necháme se ukolébat ke spánku...

Ráno se z říše snů proberu jako první, Zoe ještě potichu pochrupává. Vstanu, protáhnu se a nasaju chladný čerstvý vzduch do plic.

Teď už zbývá jen jediné, mihne se mi hlavou. Musím to vědět. Musím vědět, jak mi odpoví. Netuším, co přesně z předchozího dne a noci mi dodává odvalu k tomuhle velkému kroku – snad možná hvězdné nebe nade mnou a horká čokoláda ve mně – každopádně je toho třeba využít, dokud se mě ještě drží.

„Ahoj, Vojto,“ plácnu nervózně, když se z telefonu ozve jeho příjemný melodický hlas. „To jsem já, Elena. Doufám, že tě nebudím... Tak to jsem ráda... Ne, nic se nestalo. Jen se tě chci na něco zeptat... Co kdybychom spolu někdy zašli na kafe? Ne jako dva kolegové, ale jako... Přesně tak...”

Jakmile mi odpoví, ohlédnu se a vidím, že je Zoe vzhůru.

„Tak co?“ vyzvídá Zoe a její modré oči jiskří nedočkavostí a očekáváním. „Co na to řekl?”

Stojím na místě nehybně jako socha se stejně kamennou tváří. Své pocity před ní ale nevydržím skrývat dlouho. Propuknu v pláč... jsou to však slzy radosti a štěstí.

„Řekl ,ano‘!”

Evča píše pohádkové a fantasy příběhy od svých jedenácti let. V hlavě se jí odehrává nespočet příběhů, které čekají jen na to, až se objeví na papíře a svobodně se rozlétnou do světa. Nyní studuje poslední ročník Speciální pedagogiky pro předškolní věk. Nejvíce je vděčná za svou milující rodinu a skupinku kamarádek učitelek s krycím názvem ‚Palmy‘.

Cítím vůni slunce a jsem úplně a beze zbytku sama sebou.

Ali Kohoutková

Ztráty a nálezy

Dívám se na společné selfie s kamarádkou Helenou.

Už je to osm let. Vzpomínám si na podzim toho roku, byly jsme plné elánu a plánů. Maturita, vejška, cestování a možná i nějaké lásky. Všechno bylo jinak, rok s „cinkáním klíčky“ všechno změnil. V květnu maturita a pak se Hela s rodiči odstěhovala do Londýna.

Ledový oceán pohltil naše přátelství, naše sny, naše plány. Vystudovala jsem ekonomii a skončila v kanceláři, v obrovském skleníku v desátém patře.

Ivo, půjdeš s námi na oběd? vytrhl mě hlas ze zasnění nad selfíčkem.

Jasně... odpovím, vypínám mobil a myslím na to, jaké by to bylo, kdyby tu Helena zůstala.

Trvalo mi dlouho, než jsem si zvykla na ticho, které vymazalo její veselý hlas. Kámošky až za hrob, říkaly jsme si. Tenhle konec ale žádná z nás neplánovala. Jeden pohled pod magnetkou na lednici. Mrzelo mě, že tak rychle skončilo naše „štěbetání o všem možném“.

Někde ve mně se nachází hořká pachut' ztrát, nezdaru, úzkosti, neshod v emocích, cítím lakomost v energiích po všech stránkách. A víte, že je to to nejlepší, co se mi mohlo stát? Co má zůstat, to zůstane a co ne, to prostě odpluje. Energie vyšší moci požehnala tuto lakotnou minulost odebráním z mého života.

Cítím vůni slunce a jsem úplně a beze zbytku sama sebou. Zašeptám, *my to zvládneme, třeba i sami dva...* a pohladím si svoje měsíční břicho.

Jsou to stále ztráty a nálezy. S Helenou jsem přišla o úžasné přátelství, které mi moc chybí. Stále věřím, že všechno, co se zdá nemožné, se stane skutečností

a že my dvě se ještě jednou potkáme. Trvalo mi dlouho, než jsem někomu zase dokázala dát tak velkou sílu důvěry. Adam se stal mým věrným posluchačem a mojí láskou. Ale nejsem si jista, zda ho právě teď neztrácím.

Myslím na NĚJ... můj Zemitý král se pyšní radostnou energií a Královna plná ohně a štědrosti stojí při svém Královi po boku s naprosto čistou láskou.

Chtěla jsem chlapa, v srdci ale něžného kluka, který pozná, že já, ledová královna, vlastně nejsem tak ledová a upjatá. Chtěla jsem chlapa, co nelže, nekličkuje v odpovědích, říká vše zpříma a do očí. Nevadí mně pravda, ať už je jakákoliv, s tím se vždycky dokážu srovnat a pochopit, proč se to stalo.

Ale lži, nečestnosti, zatajování mi lámou srdce, zabíjejí moje emoce, sráží mě k zemi až na dno psychické propasti, zimnice a totálního vyhoření.

A tam už to znám a nechci se tam vracet, už mi ubývají síly stále vykřesávat v srdíčku tu jiskru naděje, že příště to už bude opravdu tak, jak má být, že už nebudou žádné ztráty.

Jsem unavená, sedím na dně a dívám se na ten žebřík, který vede vzhůru, dívám se na tu skulinku modrého obzoru. Kdyby se moje slzy nevsakovaly do země, už bych si v té propasti mohla zaplavat.

Zavřu oči a poslouchám tlukot svého srdce. Ptám se ho: „Kolik ještě zlomenin a ran vydržíš se mnou?“ Dávám si dlaň na hrudní kost a cítím to teplo. „Jsem tu s tebou, jsi v bezpečí,“ říkám mu, „jen ty a já a tisíc andílků jsou v mém srdci a bojují se mnou, nevzdáme to, tam někde na obzoru musí přece být kousíček lásky a štěstí, bez lží, bez masek, bez přetvářky a neustálého zatajování pravdy.“

Když jsem Adamovi oznámila, že jsem těhotná, bylo vidět, jako ho to vykolejilo.

Adam

Už jsem tak týden předtím, než mi Iva oznámila, že je těhotná, cítil, že mi chce něco říct. Ptal jsem se, co se děje, že je teď najednou nějaká jiná.

A pak mi to řekla... *Jsem těhotná!*

Chvilí jsem na ni zíral a nedokázal si tu větu nějak dát do reálného světa a zařadit ji do svých, našich společných plánů. Ona bydlela v Praze a já v Hradci. Začalo mi šrotovat, jak to vyřešíme. Ten večer jsme se rozloučili kolem osmé a já odjel do Hradce s tím, že si to musím všechno srovnat v hlavě. No prostě chlapi to mají asi trochu jinak než ženský, který hned plánují, co to bude, a už pomalu kupují kočárek a vybavičku.

Už cestou jsem vymýšlel, co všechno musím udělat. Prodat byt, změnit zaměstnání a najít nový byt pro nás tři. Iva mě neuháněla telefonem ani nepsala a já

jsem spustil svůj plán a nesledoval čas. Vůbec mi nedocházelo, že ona na to zůstala sama a že si asi myslí, že ji v tom nechám.

Iva

Dva dny před další kontrolou jsem poslala Adamovi SMS.

Ahoj, nevím, co s Tebou je. Možná nás už nechceš vidět, ale jestli ano, budu ve středu na ultrazvuku, pavilon I., druhé patro, v odkaze Ti posílám celou adresu. Iva

... sedím v čekárně a náhle se otevřou dveře.

Kdo mi ještě neodevzdal těhotenskou legitimaci... vy mladá paní?

Kývnu hlavou.

Tak pojdte dál... je tu s vámi někdo?

Usměju se a chci říct tisíc andílků... ale řeknu: *ne, jsem svobodná matka.*

Vtom do čekárny doslova vtrhne Adam. Vezme mě za ruku, směje se a řekne: *Patříme k sobě.*

Ta věta zaburácela čekárnou a já jsem se celá zachvěla.

Když jdeme parkem, na obloze právě proplová balón. Adam mi dá pusku na tvář a přitiskne se ke mně... *Jednou poletíme všichni tři a budeme se dívat na barevné koruny stromů z výšky. Poletíme při západu slunce, až paprsky budou vykřesávat poslední plamínky a rozehrají v korunách stromů barevnou symfonii.*

Pak se zastaví se a rozpačitě si mě prohlíží... *Snad sis nemyslela, že nepřijdu, že tě odstřihnu ze svého života?*

Nevím, provinile pokrčím rameny, dlouho ses mi neozval a najednou...

Nedořeknu, políbí mě a dá mi ruku na břicho. *Jste moje lásky a nikdy bych vás neodstřihl. Mám pro tebe překvapení, pojd'*

Dojedeme busem na velké sídliště a on ukáže na okno v pátém patře. *Tam je náš domov.*

A mně vyhrknou slzy.

Byt voní čerstvou malbou a pod nohama nám šustí noviny. Srdce mi tluče tak silně, že sotva slyším, co říká. Zavřu oči a cítím vůni čerstvého popcornu a kávy, cítím teplo, klid a bezpečí. Drží mě v náručí a šeptá... *Miluju tě na Měsíc a zpět, slibuju, že vás budu vždy chránit!*

A moje srdce tančí.

Dnes jedu naposledy do práce, zítra nastupuji na mateřskou, myslím na Helenu. Plánovaly jsme si, jak spolu současně budeme čekat miminko a pak budeme s kočárky jezdit v parku a dělat legrační selfička.

Cestou ošuntělý a pomačkaný dopis s její adresou se mi po třech měsících vrátil – adresát neznámý. Ale já jsem stále kamarádka až za hrob, vzpomínáš, Heli? Doufám, že je ti dobře a že si zase jednou uděláme společnou fotku... i když to bude se starší verzí.

Z okénka busu se dívám na mraky, dva plují vedle sebe a já si přeji, ať se ještě potkáme.

Ali si už od základky něco čmárala do notýsku, slogany, zamilované básničky, vymyšlené příběhy, sny. Účastnila se Povídkového nenávodu, 13 povídkových vlaštovek i projektu Tvoje první povídková e-sbírka, kde má 9 povídek. Její první kniha *Modlitba duše*, zatím jen v PDF, teď putuje mezi přáteli, druhou a třetí právě dokončuje. Miluje, jak se jí postavičky vynořují v hlavě a lezou ušima, i jaké dělají tsunami, když se jim zrovinka nemůže věnovat. Raduje se se svými odvážnými čtenáři a přijímá kritiku i poděkování s láskou v srdci... tohle ji posouvá kupředu. Děkuje všem čtenářům, kteří dočítají až do konce, protože někdy dá poslední slovo celému příběhu ten správný punc.

*Nade dveřmi visel nápis
„Vítejte v Kavárně
zázraků“.*

Romana Fricová

Víš, jak voní maminky?

Všechno má svůj důvod. Všechno bude tak, jak se to má stát. Pošeptej svoje přání vesmíru a on ti pomůže. Ale! Musíš si přát správně. Hlavně žádné negativní vibrace, natož myšlenky... Motivačních příruček a knih přečetla Simona nepočítaně, žádná z nich ale nebyla tím správným „návodem na život“. Dnes, tak jako každé pondělí, se zastavila v kavárně na rohu ulice.

Většinou si objednala horkou čokoládu s mandlemi s sebou a vychutnávala si ji cestou domů. Tentokrát nikam nespěchala, Marek odjel na služební cestu do Německa a ji doma nikdo nečekal. Po včerejší večeři jí oznámil, že tam nestráví jen pár dnů, ale týdnů, možná měsíc. Měsíc ve společnosti energické, schopné a nápady chrlící asistentky Moniky. Možná by si měli dát pauzu a pak se uvidí. Jejích vztah to podle Marka vážně potřebuje. Zase jen výmluvy a zbabělý útek. Víc Simona vědět nepotřebovala. Při vzpomínce na prázdný byt se jí chtělo plakat. Rychle zamrkala, aby zatlačila slzy deroucí se do očí, a vykročila k pultíku.

„Čokoládu s mandlemi s sebou, jako vždycky?“ zeptala se s úsměvem servírka.

„Dnes bych si dala něco, co mě zahřeje až... u srdce.“

„V tom případě to nechte na mně a zatím se posadte.“

Simona se rozhlédla po kavárně. Jak je možné, že si nikdy nevšimla, jak je útulná? Nade dveřmi visel nápis „Vítejte v Kavárně zázraků“. Così uvnitř Simony ji přimělo usmát se. Celý prostor osvětlovalo tlumené světlo. V místnosti bylo několik

dřevěných stolků a kolem nich barevné polštáře. V rohu stál klavír a u okna velké červené křeslo s bílou kožešinou. Simona se do něj uvelebila a pohlédla z okna.

Začalo pršet. Stromy u řeky šuměly pod tíhou dopadajícího deště a lidi procházející se v parku se najednou rozutekli. Jen muž s chlapcem zůstali. A smáli se. Radovali se ze společných okamžiků, tančili v dešti a přeskakovali přes kaluže. Ten pohled Simonu bolel. Zavřela oči. V hlavě jí zazněla věta, kterou si vyslechla dnes ráno na klinice: „Vy nikdy mít děti nebudete.“ Výsledky posledního vyšetření potvrdili lékařovu domněnku, že je neplodná. Sdělil jí to způsobem, jako kdyby jí oznamoval, že došlo mlíko. V tu chvíli zalitovala, že tam Marek není s ní. Už nikdy nebude. Z myšlenek ji vytrhla servírka: „Jedno velké cappuccino se skořicí a likérem pro klid duše.“

„Myslím, že právě to teď potřebuju, děkuju.“ Slečna se usmála, v očích jí zajiskřilo a místnost se rozvoněla skořicí, a ještě něčím, co Simona nedokázala pojmenovat. Opřela se a užívala si moment, kdy necítí žádné napětí a obavy z toho, co bude dál.

Pootevřeným oknem k ní doléhal zvonivý smích kloučka, který si právě se svým tatínkem hrál na piráty čekající, až přejde ta prudká bouře. Slyšela jen útržky rozhovoru, ale přesto cítila, kolik lásky mezi těmi dvěma je. Usmála se. Její dětství bylo přesně takové, bezstarostné, plné dobrodružství a her. Nejraději měla svůj zahradní domeček, který jí postavil otec v korunách stromů. Jednou to byl velkolepý zámek s hromadou sloužících, podruhé zas skála s lesními skřítky a nejhodnější vílou Rumělkou. Její dětská fantazie neznala mezí až do chvíle, než maminka onemocněla a ona zůstala sama s tátou. Musela dospět rychleji, než si přála. Domeček se stal jejím důvěrníkem, vyslechl dívčí přání a utišil rozbolavělou duši. Později v dospělosti si mnohokrát přála být zase malou holčičkou, která se schová do svého zámku. Otec se se smrtí maminky nikdy nesmířil, plná sklenička mu byla čím dál bližší a jednoho dne Simonu okolnosti donutily dům prodat. Snad zahradní domeček ještě stojí a je pro někoho útočištěm.

Vzpomínání přerušilo lehoučké zaťukání na okno. Malý pirát se na Simonu rošťácky usmíval a rozpustile gestikuloval rukama. Pochopila, že má jít za ním. Jeho rozzářené oči jí přinutily obléknout si pláštěnku a vyběhnout za ním.

„Jsem Petřík a potřebujeme paní pirátku,“ vyhrkl na ni klouček, popadl ji za ruku a táhl ji na lavičku pod přístřeškem, kde seděl jeho tatínek.

Rozpačitě se usmál a začal se omlouvat. „Nezlobte se, nedal si říct, prý tu musíte být s námi. Dovolte mi, abych se představil, jmenuji se Tom,“ nesměle jí podal ruku.

„Simona, těší mě, a vůbec nic se neděje, už je to dlouho, co jsem pozorovala padající déšť... a ještě nikdy jsem nebyla paní pirátka,“ oplatila mu úsměv Simona. Petřík jí vyskočil na klín a chytil ji za ruku.

„Tatínku, dneska je můj nejkrásnější den.“

Simona s Tomem si povídali o životě až do doby, než kavárna zavřela. Petřík kolem nich šťastně pobíhal a nadšeně Simoně vyprávěl příhody ze školky. Simona se dlouho necítila tak dobře, a když malý Petřík naléhal, aby se potkali zase příště, vůbec nebyla proti.

Nezůstalo pouze u jedné schůzky. Potkávali se každé pondělí a podnikali spoustu věcí. Jednou pouštěli draky, podruhé jeli do zoo, navštěvovali dětská loutková představení, která Petřík miloval. Simoně v jejich přítomnosti bylo moc dobře a večerní chvíle se sklenkou vína, kdy si s Tomem povídali a smáli se, si užívala. Tom ji byl blíž a blíž, i když si to nechtěla připustit. Bála se zklamání, bála oprostít se od minulosti, bála se žít.

Často chodila do Kavárny zázraků přemýšlet co dál. Nechtěla ublížit Petříkovi ani Tomovi. Nad skořicovým kafem plakala a bojovala se svými vnitřními pocity. „Nebojujte a nechte se vést,“ špitla jednoho dne servírka a pokojem se rozlila ta neznámá uklidňující vůně.

V tu chvíli do kavárny vtrhl Petřík, utíkal k ní, skočil jí kolem krku a zašeptal: „Víš, jak voní maminky? Jako ty.“

Romana je milovnicí svíček, slunce, čokolády a latté, života, krásy a lidí. Věřící v lásku, dobro, osud a vesmír. Je to praštěná holka se čtyřma kolečkama navíc, která začala zase psát.

O čem se bavíte s cizími lidmi?

Martina Pokorná

Ty kachny za to stojí

„Zdravim. Víte, že když krmíte kachny rohlíkem, budou tlustý a líný?“

Zvedá oči od dvou kachen zápasících o kus žvance a podívá se doprava. Na vedlejší lavičce sedí starší žena ve fialovém huňatém svetru a vedle ní stojí muž kolem čtyřicítky.

„Příště jim vemte salát,“ pokračuje. Hledá něco na telefonu a otáčí displej k ženě.

„Aha. To jsem nevěděla.“ říká roztržitě. „Nikdy jsem o tom nepřemýšlela. Haničko, pojď sem!“ Malá buclatější dívenka se zvedá ze svého stanoviště, kde rozházela staré pečivo, a na povel běží směrem k nim.

To je odvaha, pomyslí si. I ona jim chtěla něco říct, ale neodhodlala se. A jemu za to ty kachny stály. Přemýšlí o tom, že vlastně o nic nešlo. Přínejhorším by byla poslána někam a to by jistě zvládla. Nebo ne? Teď věří, že ano.

„Jo? A jak se jmenuje?“ slyší z vedlejší lavičky.

„Lulu,“ žvatlá holčička a rozkošně se u toho kření.

„Mám taky kočku. A kolik ti je?“

„Devět.“

„Já mám malou dcerku a té je sedm.“ Holčička začne počítat na prstech a nemůže se k sedmičce dopracovat. Ukazuje šest, pak osm. Nakonec jí paní pomůže.

Pousměje se a má radost z jejich konverzace. Příště to může být ona. Příště to jistě zvládne.

Z tašky vyndává mrkvovou šťávu, kterou si připravila ráno. Několikrát si lokne a vtom vidí, jak k ní přibíhá malý chrochtající mopsík. Snaží se vyskočit na lavičku. Jeho odhodlání je vtipně roztomilé, ale i přesto se mu rozhodne pomoci. Zašroubuje víčko u skleněné lahve a zandá ji do šedé látkové tašky.

„Pod' sem, ty krasavče.“ Rozjařené zvířátko si položí na nohy a muchlují se. Následuje pusinkování na svrastělé čelo a pořádné podrbáníčko.

„Ahoj Emo, co ty tady takhle ráno?“ slyší přicházející ženu s červeným vodítkem visícím z její levé dlaně.

„Ahoj, no dnes to nějak tak vyšlo. Vafli je prostě největší mazel, vid', Vaflíku?“

„Jo, je to sladouš, nedostal své jméno jen tak. Vafle, jdeme. Měj se hezky, Emo, už teď jdeme pozdě na návštěvu k sestře. Když v tomhle parku je tak krásně, že by jeden zapomněl na čas.“

„Ahoj,“ odpovídá a dává pejska dolů. Sleduje jeho vrtící se chlupatý zadeček, než zmizí z dohledu.

Sahá do tašky a vytahuje z ní přeložený papír. Rozloží jej a chvíli na něj jen tak zírá.

„Omlouvám se, ale nějak se necítím. Zítra si za mě sežeň náhradu,“ řekla jí včera Soňa po telefonu. Náhradu nesehnala. Ani se vlastně nikoho nezeptala. Usoudila, že už stejně nikdo nebude mít čas. A sama asi nepůjde.

Stresuje ji poznávání nových lidí. Bývalý partner jí dokonce vyčítal, že nasadí kamennou tvář, jakmile se ocitnou mezi jeho známými. Není to ale tím, že by se s nimi nechtěla bavit. Ona si sebou prostě není jistá. Nemyslí si, že je zajímavá. O čem se bavíte s cizími lidmi? Politika? Zprávy nesleduje. Cestování? O tom by mohla něco povědět. Jídlo? Nejí maso. Nikomu to nevnucuje. Jenže.

„Tak s tím jsme nepočítali. Na zahradě nám ale rostou sedmikrásky, vid', Stando?“ řekla jí před rokem ironicky známá od bývalého při oslavě jejích narozenin.

„Jen blázen nejí chlebičky se šunkou,“ nedávný výrok její kolegyně, kdy Ema chlebiček již potřetí odmítla s *moc děkuji, nedám si*.

Děti jsou další vděčné téma. Ema děti nemá. Zvířata. Ta měla. Vyrůstala se psem i kočkami. Již dva roky uvažuje o tom, že si kočku či pejska pořídí. Je to ale veliká zodpovědnost. A proto se zodpovědně rozhoduje tak dlouho.

Z jejích úvah ji vyruší přívál nekonečných *ahoj* vycházejících zprava. Holčička, starší paní a pán se loučí. „Ahoj!“ „Ahój!“ „Ahoj!“ „Ahoj!“ „Áhoj!“ křičí na sebe pán a holčička, než muž vyjde z parku k přechodu a naposledy zazní dlouhé a přátelské „Ahóooooj!“

Poukázka na kurz přípravy veganského sushi pro dva. Ema se tak těšila. Ale Soňa nemůže. Kurz začíná za půl hodiny. Deset minut pěšky odtud.

Zvedá se ze své lavičky a po cestě si s holčičkou odvedle vymění úsměv. Jak zlé to může být? Všichni tam přece budou za stejným účelem. Sushi už jednou připravovala. Není tedy úplný neznalec. V kurzu jich bude maximálně šest. Teď už pět. A lektor. Recenze jsou skvělé. Lektor vypadá příjemně. Navíc se to celé koná v Emině oblíbené kavárně. V kavárně, kde jako studentka občas vypomáhala. A myslí si, že i díky ní zde mají – jako v jediném podniku široko daleko – k rostlinnému mléku i nabídku veganských dezertů. Její oblíbené je tiramisú. Tiramisu. Při pomyšlení na lahodný zákusek přidává do kroku. Třeba si ho stihne dát ještě před začátkem.

„Ahoj Emo, jako obvykle?“

„Jojo, moc díky,“ odpovídá ještě ze dveří. Sundává si červený kabát a přehazuje ho přes židli. Šálu si jako obvykle nechává ležérně plandat kolem krku. Dnes má svou oblíbenou, béžovou s barevnými motýlky. Sedá si ke stolu pro dva, hned vedle pultu s pokladnou. Má odtud dobrý výhled a zároveň je trochu zastrčená.

Už se to nese. Chlapec v modrých džínách a bílé košili pokládá na stůl Emin oblíbený dezert a čirou vodu ve sklenici.

Ema bere do ruky vidličku a při jejím prvním soustu vchází dva lidé držící se za ruce. Může jim být tak pětadvacet. Sleduje mladého muže, který dívce sundává kabát a následně jej pečlivě odkládá na věšák. Poté si svlékne svou koženou bundu a jde k baru. Zjišťuje, zda jsou tu správně.

„Jo, je to tady. Jen se vám změnil lektor. Petrovi odešel motor u auta, tak se sem nemohl dostat. Přijde jeho kolega. Zatím se u nás posadte, dáte si něco?“

Ema se nezajímá o to, co si objednájí. Je zmatená. Lektor Petr na ni z fotky působil sympaticky. Kdo bude tohle? Že sem vůbec chodila.

Dvěmi prochází další dva lidé, těsně v závěsu. Nejsou spolu. Muž a žena. Žena má dlouhé blond vlasy spletené do copu, který jí dosahuje bezmála do půlky zad. Muž vlasy pro změnu nemá žádné. Oba vypadají natěšeně. Usedají ke stolu vedle páru a objednávají si čaj.

Za pět minut to začíná. Lektor nikde. Hmm. Ti dva, kteří teď přišli, jsou také bez doprovodu. Nemusí se tedy stydět. Nemusí se obávat. Že ne? Ne. Nemusí. A přesto si nemůže pomoci.

Od vedlejšího stolu slyší konverzaci ostatních. Politika? Ta vůbec nepadla. Cestování, děti, zvířata? Ani náhodou.

„To máme dnes hezké počasí, že?“ Typická konverzační vsuvka, o které se lidé dokáží bavit celé minuty. „To jo, ale včera bylo líp.“ „Kdy? Vždyť včera přšelo.“ „No jo, ale přes den bylo krásně.“ „Hm, to jsem byla v práci.“

„Zdravim. Tak kdo si chce umotat parádní sushi?“ No to snad ne. Už to tak bude. Známý hlas nepatří nikomu jinému než muži z parku. Sundává si hnědou bundu, zelenou šálu a blíží se ke stolu s účastníky kurzu. „Raz, dva, tři, čtyři. Dva nám chybíte. Tak jim dáme ještě pět minut a dem na to. Uvařte mi prosim ovocnej čaj. Dík.“

Ema dojídá poslední sousto krémového tiramisu. To neměla. Za chvíli si má připravit parádní sushi. Tiramisu a pak sushi. Chudák bříško. Ale možná jí tahle sladká předehra dodala odvahu. Zvedá se ze židle. A za pět minut kurz začíná.

Ráda pozoruje svět tak, jak se děje právě teď. U sebe má vždy notýsek a píše si různé okamžiky, nápady. Bydlí u Rozárky a společně se učí mnohým trikům. M. žongluje a [R. umí mňoukat na plechovky](#). Tento rok se M. díky výletům do Dánska začala učit esperanto. Ve psaní chce pokračovat, Povídkový nenávod ji konečně vybičoval.

Tesknota mizejícího léta, povalující se v listí, se jí přesýpavala rovnou do duše.

Žaneta Škodáková

Když se Platón spletl

Teplé podzimní večery měla Anastázie vždycky ráda.

Cestu z filozofického kurzu si pravidelně krátila malým parkem. Snažila se vykopnout z hromady listí pod stromy vždy nějaké co nejvyšší a bavilo ji, jak se rozprchly kolem jejích bot. Ale dnes se jí to příliš nedařilo, byla unavená a smutná. Tesknota mizejícího léta, povalující se v listí, se jí přesýpavala rovnou do duše. Zase k ní dnes nepřišel, zase ji neoslovil, i když ona jasně cítí, že by chtěl. Teď probírali Platona, toho idealistu měla vždycky ráda, poslední týdny však jen zírala, jak se přednášejícímu otvírá pusa. Nevnímala, co říká, zato přesně věděla, jak nakrčí nos, když se lekne, že se jejich oči setkávají až příliš často. S těmito myšlenkami došla až k místu, kde bydlela.

Slunce jí krásně hrálo do zad, když vcházela do staříčkého domu, který zdělila po babičce. Vše zde vonělo dávnými časy a to jí často nutilo nad nimi přemýšlet, dnes však na nic z toho neměla ani pomyslení.

Zítra ráno brzy vstává, honem skočila pod teplou sprchu, v kuchyni na stole našla zbytek housky od snídaně, snědla pár soust a zachumlala se do laskavé náruče hřejivé deky.

I poslední myšlenky patřily jemu.

Seznámili se hned ten první den, kdy přebíral vedení školy, ve které kurz probíhal, a nikdy nezapomene, jak mu zasvítily oči, když se poprvé uviděli. Věděla to. Věděla hned, že je to on. Vždy měla silnou intuici a ta ji téměř nikdy nezklamala.

Hned ten den však poznala jeho partnerku, představila se jí jako Jana, že druhou část kurzu povede ona. Anastázii bylo, jako by ji někdo kopl do břicha, když si v duchu opakovala, že mu nedokáže odolat a měla by z kurzu nejspíš okamžitě odejít.

Stačilo však pár niterných rozhovorů s ním při poslechu Vivaldiho, pár okamžiků blízkosti, kdy mu svěřila svůj životní sen, naučit se hrát na housle, pár sdílených pocitů a strachů, které v životě oba mají, a věděla, že se intuice opět nespletla. Byl to muž, co se narodil jen pro ni a ona pro něj. Ještě nikdy předtím si nebyla tak jistá.

Až příliš často ale viděla, jak se na sebe s Janou usmívají, když o něčem hovoří, a jednou, když Janu David laškovně cvrknul do nosu a rozesmáli se, bodlo Anastázii kdesi v útrokách, tak silně, že se omluvila a plížila se parkem k domovu s pláčem. Celou noc pak poslouchala pořád dokola Vivaldiho... a přemýšlela, zda její trápení někdy skončí.

To bylo před rokem, ale tento podzim byl jiný.

Cítila zlom, který před pár dny přišel, vnímala, jak se od sebe odtahují, jak ji vyhledává, jak se jí jemně dotýká, když jí pomáhá do kabátu. Konečně měla naději. Věděla ještě dřív než on, že k ní něco cítí, a věřila, že teď to dojde i jemu, muži vytríbené inteligence i charakteru, a budou spolu tak šťastni, jako když najdeš svou druhou půlku, která celý život mučivě schází. Skončí usazené Vánoce, kdy si už tolikrát představovala, že on nečekaně zazvoní u jejich dveří.

Crrrrrrr... zvonek.

Rozespale vystřelila ke dveřím a v hlavě jí radostně křičelo, *to je určitě on*. Dočkala jsem se, má láska pochopila a přišla. Skákala po schodech jako kamzík a ony jí pod nohama divoce vrzaly. U zrcadla si spěšně prohrábla zrzavou hřívu, zakřenila se na sebe a lačně sáhla po klíče.

Crrrrrr... nikde nikdo.

Stála několik sekund jako opařená, než se úplně probudila a došlo jí, že to zvoní budík. Jsem už úplně pitomá, pomyslela si hořce, a když těžké dveře zklamaně zavírala, všimla si balíčku, který opuštěně ležel na schodech před domem. Pocítila k němu to, co k sobě, lítost.

Byla zvědavá, co v něm je, a s překvapením zjistila, že je na něm její jmenovka. Rozhlédla se, zrovna ve chvíli, kdy začal foukat silný vítr a vlasy jí zahalily tvář tak, že nic neviděla, jen slyšela, jak všude kolem šustí poletující hromady suchého listí.

Prsty si stáhla vlasy z tváře, balíček opatrně donesla do kuchyně, tam si zapla rádio, protože hluboké ticho domu jen podněcovalo nervozitu, a až pak si všimla lístku ležícího u jejích nohou.

Na něm stálo: *Lásko má nepřiznaná, odjíždím založit školu do jiného města a už se nebudu nikdy vracet, nechávám Ti zde památku se slovy – promiň, snad nalezneš útěchu alespoň v hudbě, David.*

Slzy jí tekly z tváří, když balíček rozechvěle rozbalila a ukázalo se, že v něm, v hedvábném papíře, jsou překrásné stradivárky...

Z rádia zrovna hráli Chinaski: *...každýyyyyý ráááno, když si vzpomenu, na to, jak měl jsem tě rááád, a nechal si tě za ženu...*

Pomyslela si, že Bůh má opravdu zajímavý smysl pro humor a šla pomalu, velmi ztuhle zpátky po schodech, kdy zatoužila po jediném, přetáhnout si deku přes hlavu a nic necítit.

Další podzim, když Anastázie svítila krásou ve výrazných rudých šatech, které ladily s její ohnivou hřívou, na rozlehlém podiu a hrála na stradivárky Vivaldiho, vždy u toho na krátký okamžik zavřela oči a myslela na to, že už se nikdy nedoví, proč si ji nevybral...

Žaneta má tak trochu netradiční život. V mládí ji potkal karambol a od té doby chodí světem s kovovou tyčkou místo levé nohy. V době největší duševní krize se vypsala do několika básní a bezpočtu deníků. A nyní, o dvacet let později, se rozhodla, že je obohatí o vymyšlené povídky a vtipné pravdivé střípky ze svého života a pokusí se to vydat, aby všem v těžké životní situaci vzkázala: *Vydržte, ono to nakonec dobře dopadne...*

*Proč by sis měla
zasloužit méně štěstí
než ona?*

Veronika Holubcová

Pod baldachýnem žlutých javorů

Kroky ji vedly k lavičce ve stínu. Na chvíli musela zastavit, aby nabrala dech. Rozhlédla se. Taková nádhera. Jako by se sama ocitla na plátně mistra malíře. Vysoké javory se předbíhaly v dokonalosti a kráse barev listů. Kolem nedalekého jírovce poskakoval hlouček vřeštících dětí. Sbíraly lesklé kaštiny popadané na pečlivě zastřiženém trávníčku. Od rybníka opodál znělo hladové kvákání kachen. Netrpělivě čekaly na svůj příděl. Trousící se rodinky je tu pravidelně přikrmovaly sušeným pečivem. Z korun vzrostlých stromů štěbetali poslední houfující se ptáci, připravující se na dalekou cestu za teplým sluncem. Jediné, co rušilo tu idylku, bylo nepříjemné hučení vzdáleného fukaru na listí.

Znovu se dala do šouravé chůze pěšinou upravenou tak, aby kromě chodců vyhovovala i cyklistům, bruslařům a různým jiným moderním vozítkům, jejichž názvy nedokázala správně vyslovit. Vnuk jí nadšeně o těch mašinkách, na kterých se drží balanc, vyprávěl, ale stejně z toho nebyla moudrá. Měla spíš obavy, aby ji někdo na něčem takovém neporazil.

Konečně došla k cíli. Opřela hole o lavičku a ztěžka dosedla. Cítila se unavená. Dlouhé procházky už nejsou pro ni. Natož taková výprava, jakou absolvovala za posledních čtyřicet osm hodin. Tolik let tu nebyla. Zavřela oči a zhluboka se nadechla. Vnímala stejnou vůni přírody, kterou si matně pamatovala z dětství. I dnes to byl její domov. I když ty kořeny byly dávno zpřetrhány, pořád sem patřila.

Znovu pohlédla do líbezné podzimní krajiny. Park prošel velkou modernizací. Musela uznat, že se jí to tak líbí. Předtím měl bezesporu také své kouzlo. Působil mnohem jednodušeji, divočeji než s lavičkami a odpadkovými koši ve světovém

designu. Vlastně to býval jenom lesík kousek od sídliště. Nyní se honosí cedulí na vstupní bráně s ozdobným zlatým nápisem „Městský park“. Kromě spletitého množství cestiček tu vyrostla řada prolézaček, houpaček, pískovišť a různých jiných atrakcí pro děti. Někdo si s tím musel dát hodně práce. Jenom to takhle vymyslet. Za jejího dětství stačil jeden, dva stromy nebo rozvětvené keře, po kterých se dalo šplhat, houpat, skákat. Když čas od času křupla nějaká ta větev, nebyl to takový přestupek, jako když utrhnete šprycky na jednom z těch sytě barevných žebříků. Nebyla nutná revize nebo opravy stromu každých šest měsíců. Prostě si hrály v přírodě. Byly její součástí. Tahle jejich příroda je sice moc hezky udělaná, ale taková na její vkus už moc vyumělkovaná. No co, doba se posunula.

Cosi upoutalo její pozornost. „Ach,“ povzdychla si nahlas. Všechno se přece jen nezměnilo. Pár metrů od ní z hustého porostu vykukovala rozpadající se kamenná zídka. Čas k ní byl evidentně stejně neúprosný jako k ní. Zdálo se, jako by na ni při rekonstrukci parku zapomněli. Nebo se možná schovala do toho hustého křoví záměrně. Nechala ho tam vzrůst, poskytla mu příjemný stín a chlad právě proto, aby mohla zůstat taková, jaká je, ve své nenápadnosti. Ach, kolik vzpomínek v ní to místo vyvolávalo.

„Je ti zima?“ zeptal se jí tehdy.

„Ne, není,“ odpověděla nesměle a dívala se raději dolů pod nohy. Věděla, že se lehce třese, ale nebyla zcela schopná zorientovat se ve svých pocitech. Chladno jí bylo, to ano, ale zároveň ji zaplavovala dosud nepoznaná horkost. Třásl se jí nohy, ale ne zimou.

Najednou ji bez varování chytil za ruku. Instinktivně ucukla. Co kdyby ji tu někdo viděl? Je pravda, že zídka byla zastrčená až v zadní části lesíka. Vybrali si ji pro schůzku, právě kvůli její anonymitě. Ale přeci, kdyby to tak někdo zjistil. Především její otec. Zpráva o tom, že tu vasedává sama s tím mládencem ruku v ruce v romantické krajině padajícího listí by ho příliš nepotěšila. Na tyhle věci měla ještě dost času. Určitě by dostala opaskem víc než kdy jindy. Otec nebyl vyloženě zlý, ale přísný, to ano. Měl jasný názor na pořádek, politiku, a především na slušné vychování svých tří dcer. Věděl, že do komunistické strany nikdy nevstoupí (i když jim to přineslo na řadu let tolik těžkostí, které mu v mysli a mladické nerozváženosti vyčítala. Dnes si ho s odstupem času za to tolik vážila) a také věděl, že jeho dcery nejsou žádné poběhlice. Tímhle směrem byla dobře vychovaná.

Přesto... proč si s ním dala schůzku na té zídce? Moc se jí líbil, už pěkně dlouhou dobu. Tak proč sem chodila, když dělá drahoty? Zrovinka se možná připravila o příležitost stát se jeho milou. Tolik by to chtěla. Ale ne, to není správné. Nesmí podlehnout citům. Zakázala si to. I tak ji sem něco zavedlo. Touha po první lásce. Něco uvnitř tu chtělo být mnohem víc, než jí pravil její rozum. *Jsi zrádkyně*, šeptal jí v hlavě. Ale naopak cosi jiného jí napovídalo: Proč by sis měla zasloužit méně štěstí než ona?

Panovalo trapné ticho. Chlapec nechal ruku volně ležet mezi nimi a díval se kamsi do prázdna. Krev se jí hrnula do tváří. Sebrala odvalu a pomalu posunula prsty zpět k němu. Pochopil a její letmý dotek jí opětoval. V několika málo vteřinách se jejich ruce propletly. V žaludku jí kmitalo tisíce motýlích křidélek.

Zřejmě mu tím dodala odvahy. Zlomyslný svěží vánek kromě několika červenožlutých listů javoru uvolnil i pramínek jejích zemitě hnědých vlasů. Její milý se naklonil a zastrčil jí uvolněný pramen něžně zpět za ucho. „Moc ti to sluší,“ podotkl. Přisunul se ještě blíž a jemně ji políbil na rty. Takový prožila první polibek. Tady na té zídce zrady. Právě v ten okamžik zabodla nelítostně kudlu do srdce své nejlepší přítelkyni. Tenkrát byly s Inkou možná ještě něčím mnohem víc. To pouto mezi nimi bylo téměř sesterské. Znaly se od útlého dětství. Trávily společně každý den. Svěřovaly si všechna tajemství a dívčí strasti. Měla všechnu její lásku, kterou by ani jedné ze svých pokrevních sester v té době nedokázala nabídnout. Bylo tolik nespravedlivé, že se obě zakoukaly do stejného chlapce, jenž si nakonec vybral právě ji. Inka s ní už nepromluvila ani slovo.

Románek s Václavem bohužel neměl dlouhého trvání. Tatínek si stále urputně stál za svým. Odmítl vstoupit do strany. Jeho postoje a názory začínaly být podezřelé. Pamatuje si na den, kdy maminka plakala. Sbalili si jen několik málo věcí a vydali se na návštěvu jakési tety, kterou nikdy neviděla. Rodiče s ní o tom odmítali mluvit. Ještě netušila, že výlet, který otec nějakým způsobem zařídil, je vlastně útekem do Anglie, odkud se odmítal do Československa vrátit. Byla to nepříjemná a těžká cesta v nelehké době. Dlouho svého otce za to rozhodnutí proklínala. Znamenal však takovou autoritu, že nedokázala příliš vzdorovat. Zmizeli téměř bez rozloučení. Napsala možná stovky omluvných dopisů Ince i Václavovi. Zpět však nepřišel ani jeden. Nakonec šel život dál. Potkala báječného muže. Koupili domek. Založili rodinu. Prožila moc pěkný život. Nelituje jediného dne. Ale nikdy úplně nezapomněla. Na podzim vždy její myšlenky zabloudily právě k těmto dvěma lidem, které tu zanechala.

Celkem nedávno dostala od jednoho ze svých vnuků pozvání do kavárny. Udělali si společně velmi krásný den. Rozhodl se sestavit rodinný rodokmen a ona mu mohla být dobrou pomocnicí. Při tom všem vyprávění se dostala zpět ke své první lásce a nejlepší přítelkyni. Nevěřila, že si s někým tak mladým, jako byl Petr, bude moci tak lehce popovídat o svém dětství a mládí. Byla překvapená, jak je to pro ni příjemné. A on se zájmem naslouchal. Jejich nedělní čaje o páté se stali příjemnou tradicí. Právě Petra napadlo, že by mohli zkusit Inku najít a pokusit se o usmíření s nadhledem času. Z počátku se tomu nápadu bránila. Ale co může ve svém věku ztratit? Kolik jí zbývá ještě let? Deset, pět, možná jen rok. Není čas na urovnání starých křivd?

Petr jí ukázal moc sociálních sítí, a nakonec opravdu Inku našli. Souhlasila se schůzkou. Právě tady. V tom lesíku, kde společně sdílely své dětské sny a tajemství. Tady, kde ji zradila. Vnuk ji doprovázel na jejich dobrodružném výletě do Česka až

k branám parku. I nyní cítila jeho starostlivý pohled v zádech. Zdálo se, jako by to všechno prožíval s ní. Ale tohle si potřebovala vyřídit sama.

Vítr ji lehce foukl do tváře a rozcuchal bílé vlasy. Přitáhla si blíž kostkovaný kabátek. Bála se toho shledání. Jaká bude? Poznáme se? Najdeme společnou řeč? Odpustí mi?

Prohlížela si kolemjdoucí a vyčkávala. Viděla děti stále skotačící pod baldachýnem žlutých javorů, jak křičí a dovádějí na hřišti. Kolem prošlo několik pejskařů a skupinek mladých lidí. Pár kroků od místa, kde seděla, kráčel pěšinou starý muž, který zřejmě zrovna dokrmil kachny v nedalekém rybníčku.

„Helena?“ oslovil ji ten stařík.

Byla překvapená. Nečekala, že na ni promluví. Přesto mu odpověděla „Ano?“

„Tolik vody uteklo, co jsme se neviděli,“ povzdechl si starý muž.

Nechápala. Chvilí si starce prohlížela. Vlasy mu už roky téměř vzaly, zato prošedivělé obočí mu zůstalo a život mu do tváře vykreslil nespočet vrásek. A jako by jí to jméno vítr pošeptal nebo ta zídka na ni zavolala zpoza keřů. „Václave?“ Nevěřila svým očím. „A Ina?“ byla úplně zmatená.

„Mohu?“ ukázal směrem k lavičce.

Nesměle přikývla. Muž se pomalu posadil vedle ní.

„Inka bohužel nepřijde. Už jí to nohy ani mysl nedovolí. Podzim jejího života neúprosně plyne ke konci,“ smutně si povzdechl ten starý muž, který býval kdysi tak pohledným chlapcem. I nyní z něho vyzařovalo jisté kouzlo dávné vzpomínky. „Žije teď v domově. Snacha se o ni starala jako o vlastní matku dlouho. Je to hodné děvče.“ V jeho očích se možná zrcadlil hluboký smutek i strach, ale bylo tu i něco jiného, velmi důležitého... smíření.

„Moc mě to mrzí. Doufala jsem... přála jsem si ji ještě vidět.“

„Možná je lepší nechat si ty hezké vzpomínky. Ale budu ji od tebe pozdravovat. Kdo ví? Třeba to tam někde slyší,“ mile se na ni pousmál.

„Děkuji. Jak si na mě vůbec přišel?“ nemohla jinak než se zeptat. Tohle shledání bylo zcela nečekané.

„Syn mi řekl, že Inu někdo hledá. A když jsem se dozvěděl, že to jsi ty... tolikrát jsme spolu o tobě hovořili.“

„Odešli jsme tak daleko. Ina neodpovídala na mé dopisy. Ani od tebe žádný nepřišel. Zmizela jsem bez jediného slova...“

„Víš, jaká byla doba. Žádné dopisy z Anglie nechodily. Tolik jsem se o tebe bál. Tehdy jsem šel za Inou a uprosil ji, aby nám to odpustila... Asi po měsíci jsme se dozvěděli, že jste celá rodina emigrovali. Od starého Koutného jsme dostali nějakou adresu, kterou mu tvůj otec svěřil, ale kdo ví, jestli byla správná. Psali jsme ti dopisy společně. Mlčela jsi a čas plynul... Pak přišlo léto v šedesátém osmém a spousta nejistoty,“ ztichl a zdálo se, že váhá. Nakonec znovu promluvil. „S Inkou jsme se o dva roky později vzali.“

„Opravdu?“ upřímně se podivila, ale z jejího srdce, jako by odešla zvláštní tíha.

„Máme tři děti a čtyři vnoučata,“ usmál se tak nějak sám pro sebe, ale velmi spokojeně. „Zlobíš se?“ optal se nejistě.

Upřímně byla celým tím shledáním hodně rozrušená. Nebyla si jistá, jak reagovat. V hlavě měla tolik neuspořádaných myšlenek. Potřebovala se uklidnit. Vzhledla vzhůru do té pestrosti barev. Nechala vítr, aby s útechou pohladil její tvář. Bylo to uvolňující. Opatrně přisunula svoji ruku k té jeho a chytla ho stejně nesměle jako před řadou let tady na té zdi. Jak jen by se mohla hněvat. Věděla jistě, že i když se s Inou už neuvidí, je všechno, jak má být.

Veronika vystudovala na TUL obor sociální práce a se třemi skvělými lidmi našla útulné místo pro rodinný život kousek od Prahy. Odjakživa byla fascinována kouzelným světem knih. Jak se jí před očima míhají oživé postavy z příběhů a tančí na jednotlivých stránkách svůj osudový tanec. A tak začala psát.

Chci být taky taková! Odvážná. Něčím zajímavá.

Zdeňka Martinová

Druhé housle

Byl podzimní den. Slunce svítlo a barevné listí jí padalo k nohám. Zhluboka se nadechla a přivřela oči. Takové dny milovala. Jako by ve vzduchu cítila... dobrodružství.

Alena, studentka žurnalistiky, chodí ze školy přes park, kde hraje mladá dívka na housle. Vídá ji tam pravidelně. Dlouhé plavé vlasy jí povlávají ve větru, oči má přivřené a na rtech úsměv. Sebevědomý pohyb smyčcem po strunách...

Alena se zastaví v hloučku lidí, který postává před houslistkou a poslouchá hudbu. Libé tóny rozhoupávají její tělo a na kůži vyvolávají husí kůži. Vtom uvidí spolužáka Kamila, do kterého už je pár měsíců zamilovaná, jak si dívku obdivně prohlíží. Najednou by si přála být jako ta dívka, jenže ona nic zvláštního nedokáže. Na žádný hudební nástroj nehraje, ani tancovat příliš neumí. Čas tráví studiem, procházkami a u knihy. Nediví se Kamilovi, že ho dívka uhranula. Je krásná a talentovaná. Ale ona? Jak by si jí vůbec mohl všimnout? Připadá si malá a obyčejná. Svěsí hlavu a sune se parkem domů jako tělo bez duše. I to slunce, které jí ještě před chvílí příjemně hřálo a probouzelo v ní touhu po dobrodružství, se schovalo za mraky.

Večer myslí na Kamila. *Kdybych byla jako ta houslistka, stál by o mě? Chci být taky taková! Odvážná. Něčím zajímavá.* Rozhodne se. *Zítřka dívku oslovím, zjistím, v čem spočívá její kouzlo a objevím to své!* Když se jí zavíraly oči únavou, cítila se plná naděje...

Jenomže další den dívka v parku není. *Proč zrovna dnes? Já mám takovou smůlu. Sakra!* Zlobí se. Ptá se lidí v parku, kteří jsou tam na procházce s dětmi nebo krmí kachny v jezírku. Nikdo o houslistce nic neví. Alena panikaří. S tím vůbec nepočítala! Co teď? Co když se té dívce něco stalo? V hlavě se jí rojí jeden katastrofický scénář za druhým. Dokonce vidí houslistku pod koly auta, housle i smyčec na kusy...

„Tak přijde zítra, ne?“ slyší říkat kluka. Nemluvil sice k ní, ale ta odpověď sedí jako prdel na hrnec. *Proč tak vyvádím? Zítra je přece taky den!* Ulevilo se jí. Posadí se na lavičku a rozesměje se. Pak ji zaujme otec se synem, jak krmí kachny hlávkovým salátem. Vytáhne z batohu tužku a blok a začne si do něj zapisovat vše, co jí přijde na mysl.

Kamil sedí v aule o několik řad před ní. Má výhled na jeho zátylek. Vidí ho, jak si něco zapisuje, a připadá jí to sexy. Určitě z něj jednou bude investigativní novinář řešící důležité kauzy, zatímco ona bude psát o tom, jak mango prospívá pleti... Při té představě se oklepe. Ale chtěla by vůbec odhalovat politickou zvláštnost či nekalé praktiky podsvětí? Co by vlastně chtěla v životě dělat? Líbilo by se jí být lidem na očích jako ta houslistka? Zakroutila hlavou.

„Ne,“ řekla nahlas.

„Vy se mnou nesouhlasíte?“ zeptal se jí profesor, který stál na katedře a jehož přednášku svým hlasitým projevem narušila. „Etické zásady nejsou podle vás pro novináře důležité?“

Alena zčervenala. „Já, já...“ koktala. Cítila, jak rudne ve tváři. Pohledy přítomných se upíraly jejím směrem. I ten Kamilův. Usmíval se a čekal... „Pardon. To nepatřilo vám...“

„A co si o tom tedy myslíte, slečno Semerádová?“ vyzval ji profesor k odpovědi.

Překvapilo ji, že znal její jméno. Vždycky měla pocit, že je na hodinách spíš do počtu. Jen vybraná skupinka studentů s profesorem diskutovala. Včetně Kamila. Ona jen pečlivě naslouchala a dělala si poznámky. Potěšilo ji to.

„Etika je v žurnalistice důležitá, přesto může novináři komplikovat práci. Svět není černobílý. Novinář by měl především zůstat nezaujatým pozorovatelem a poskytnout čtenáři objektivní informace, na jejichž základě si pak může udělat vlastní závěr. Určitě smí dát k dobru svůj pohled na věc, ale musí jej tak prezentovat, nikoliv ho vydávat za obecnou pravdu...“ Když domluvila, cítila horkost ve tváři a bušení srdce. Profesor se usmál a ona si vydechla.

„Děkuju, slečno Semerádová. Pojdme si k tomu uvést nějaké příklady. Kdy se může novinář ve své praxi dostat do etické pasti, jak bych tak řekl, a jak si s tím může poradit?“

Pozornost všech se přesunula opět ke katedře. Alena se sesunula v lavici o trochu níž a snažila se uklidnit. Nevšimla si přitom vůbec, že si ji Kamil prohlíží a šeptá cosi spolužákovi...

Domů se vracela opět přes park a houslistka tam tentokrát byla. Alena se nechala unášet příjemnou hudbou a zjistila, že jí vlastně nezavidí. Napadne ji, že by s ní mohla udělat rozhovor. Proč tu vlastně hraje? Počká, až dívka dokončí svůj koncert a pak ji osloví.

„Ahoj, já jsem Alena, studuju tady kousek žurnalistiku a chtěla jsem tě požádat o rozhovor. Máš chvíli?“ vyhrkla překotně. Pocítila horkost ve tváři.

Dívka se usmála. „No jasně. Já jsem Patricie. A co bys chtěla vědět?“

„Proč tu vlastně hraješ?“

„Lidem pro radost.“

„Studuješ konzervatoř?“

„Ne.“ Patricie zakroutila hlavou a usměje se. „Noty jsem se nikdy neučila, hraju podle citu...“

„Vážně? Přesto tvé prsty na strunách houslí krásnou hudbu vyluzují a husí kůži lidem způsobují...“

„A k rýmům jednu budoucí novinářku inspirují...“ dodala Patricie. Obě se zasmály a Alena se dokázala uvolnit.

„Vypadá to, že jsi dívka mnoha talentů. A proč hraješ zrovna tady?“

„A proč ne? Hraju tam, kde si mi zrovna líbí a kde mi lidé naslouchají. Koncertní sály nejsou pro mě, tady jsem svobodná...“

Alena s Patricií si pak zašly do kavárny na kávu a zákusek a ještě dlouho si povídaly. Alena napsala o svobodomyšlné houslistce příspěvek na svou zeď na Facebooku. V tu chvíli si vzpomněla, proč šla vlastně studovat žurnalistiku. Psát o tom, co jí připadá důležité a zajímavé. Psát o lidech, kteří mohou druhé inspirovat. To dává jejímu životu smysl. To ji baví a naplňuje.

A když jí přišla od Kamila žádost o přátelství, nemohla být ten den šťastnější...

Zdeňka je máma dvou dětí a vášnivý pisálek příběhů pro malé i velké čtenáře. Někdy píše povídky, jindy pohádky a zkusila si i novelu či YA román. Téměř vše zatím odpočívá v šuplíku. Ale v únoru 2022 jí vyjde pohádková kniha [Obchod paní Tlusté](#) na Pointě.

Prý jsem stále toužil vyprávět příběhy.

Max Sládek

Podzim za podzimem

Jmenuji se Karel a narodil jsem se 9. července v roce 2003 v Českém Krumlově v Jižních Čechách a mám vrozenou psychickou poruchu s názvem ADHD, také proto nyní chodím do 3. ročníku lycea v Březové, kde studuji dálkově. Narodil jsem se jako druhorozený syn Dominiky a Petra, mám pouze starší a chytřejší sestru Magdu, která žije v Itálii, přesněji v Římě, a taktéž jako já disponuje údajně od našeho otce ADHD, jenže na rozdíl ode mě se dokázala přizpůsobit společnosti.

Čas svého dětství od nula let si samozřejmě nepamatuji, ale vím, že jsme žili v našem domě v sestavě matka, otec, sestra a já plus tehdejší kocour a fenka Joy. Jako malý jsem nemluvil. Říkal jsem táta a máma, zbytek slovní zásoby jsem si postupně vymýšlel. Když se mnou někdo cizí chtěl mluvit, tak musel projít kurzem mého jazyka. Prý jsem stále toužil vyprávět příběhy. Ale jinak bylo vše pořádku, co se týče vztahu s mojí předrahou matkou a předrahým otcem. Ačkoliv už od útlého věku jsem byl velmi živý a neposedný, podobně jako má sestra. Jsem rád, že se s ní můžu porovnat, protože dnes je vidět, že člověk s ADHD má i perspektivu. V té době jsem provozoval lumpárny, takové rychlovky, které se v jediném okamžiku zrodily v mé hlavě. Rychlá akce a potom už jenom velký křik okolního světa.

Během chození do první třídy, v první škole, v roce 2010, když mi bylo sedm let, jsem dostal svého vlastního psa, velšského teriéra, kterého mám dodnes. Jmenuje se Chien, vyslovuje se to Šiэн.

Chienův legendární útěk

Tahle událost se udála v minulosti Karla a vypráví o jednom z posledních prominentních útěků jeho psa Chiena.

Jednou, když **zůstal** v šatně a inscenoval nedopatřením pátrání po sobě, jehož se účastnil jeho mladší pán Karel, jenž se svojí starší sestrou značně prohledal celé centrum Českého Krumlova v domnění, že tam bude, jenže jejich hypotéza o tom, že najdou uprchlého rodinného psa na jeho vzdálenějších trasách, kam často šlapal se svými tlapkami, byla

rozvrácena. Jejich dva rodiče pátrali taky, otec hlídkoval na parkovišti a jejich matka projížděla autem, ale nakonec to všichni členové vzdali.

Tento útěk zdárně skončil, když se Karlova rodina vrátila domů a Karel si šel odložit svůj kabát do šatny... kdo se neobjevil na spadlém kabátě? **Ležící, spící pes.**

Návštěva u Karla

Tahle událost se udála v přítomnosti a vypráví o návštěvě oblíbeného učitele, když právě nebyl lockdown.

Karel, už osmnáctiletý a student třetího ročníku lycea, se svojí matkou měl v jejich domě hosta, jenž je přijel navštívit do Krumlova, a Karlova matka pro tu speciální návštěvu upekla borůvkový koláč, ještě v předešlém dni tohoto přesného týdne měsíce září. Napřed museli společně pečlivě uklidit v kuchyňské místnosti a pak šli dolů na zahradu, kde odchytili berana Pedra, jenž se svojí beránčí silou právě utrl, než přišel host, Karlův učitel biologie na lyceu, který ho předtím učil fyziku. Pak se přesunuli do kuchyňské místnosti, neboť venku začala být obvyklá podzimní zima, tedy vítr. V interiéru kuchyňského patra, kde si dali čaj a kousky borůvkového koláče, přičemž se bavili o všem, co je napadlo, byl využit čas s někým ve fyzické rovině. Poprvé mohl svého učitele seznámit se psem Chienem. Karel byl rád mezi jedním z učitelů a matkou v jedné místnosti u stolu, konečně nemusel trávit čas **jako poustevník v jeskyni.**

Co kdyby Karel při procházce se psem zažil něco neobvyklého?

Tahle událost se udála v minulosti a vypráví o jednom pádu z útesu.

Karel se svým psím společníkem Chienem provozuje procházky. Často chodí do oblasti otáčivého divadle v zámecké zahradě. Díky terase v jeho rodném domě, jež jim umožňuje dodnes bezpečnou cestu přírodní krajinou. Skrz ni se dostanou na místo, kde se nachází hřiště a tři cesty. Tyto tři cesty je dovedou do různých míst, která podle své volby chtějí prozkoumat. Třeba kopečný terén pro zvýšení adrenalinu, v případě dobrodružné procházky, anebo cesta na Dubík, místní nejvyšší horu. Předtím, než přešel na dlouhé procházky a započal sbírání kroků do krokoměru na svém chytrém mobilu, chodil pouze k dřevěnému domu, uprostřed své nynější trasy. Při jedné z jeho procházek se Karlovi a jeho psovi stala téměř osudná, ač už zapomenutá událost, když spadnul z okraje terénu, pod kterým je malé vodní těleso. Možná kvůli neohrabanosti anebo pouhým nedopatřením. Museli je odtamtud vytáhnout dva náhodní kolemjdoucí. Takže byli oba zabahnění, ale naštěstí se jim nic špatného nestalo. Karel se poučil, že se nemá přibližovat k okraji a taktéž následně lhát svým třem příslušníkům rodiny, protože jim potom pádu zalhal, anebo spíš nic

neřekl, neboť nedokázal přesněji vysvětlit **tuhle životní kapitolu svého mladého života, kterou zcela určitě netoužil zažít ve skutečnosti.**

Karlová první angličtina po dnech izolace

Tahle událost se udála v přítomnosti a vypráví o tom, jak byl na konverzaci angličtiny.

Karel dnes šel na svou první socializační hodinu angličtiny v tomto roce a dost si nevěřil, že tam bude úspěšný, první den mimo areál svého domu. Když ho matka odvezla na parkovací místo nad schody, kde byl dům lektorů, kteří posilují jeho konverzační dovednosti v angličtině, aby se mohl aktivně účastnit školních aktivit. Karla měla na první den učitelka, na úvod své hodiny, jak je to zvykem u všech jeho domácích učitelů, ho seznámila se svými papoušky, a během toho jejich sezení, na které si Karel s sebou vzal textový dokument, kde se dozvěděl, že není na tom s angličtinou tak špatně, jak si myslel, neboť se ukázalo že díky té izolaci strávil hodiny a hodiny sledováním videí na YouTube ze všech témat, která ho v poslední době dost zaujala, a studováním anglické internetové domény, jež mu poskytla informace o veškerých jeho oblíbených multimediálních, skutečných i fiktivních postav, a dost byl z té hodiny nadšený, neboť poznal nového člověka v tomto roce z řad soukromých učitelů a taktéž mohl mluvit anglicky o svém psovi Chienovi trochu do detailu. Dostal i občerstvení v podobě jeho oblíbeného ovoce, podal dobrý výkon v mluvení a podstoupil pod vedení rodilého mluvčího, neboť v tomto soukromém institutu poskytují služby přírodního Angličana. Karel v tomto dni dokázal využít roky trénovaný talent v angličtině, být nečekaně při jeho nevelkém sebevědomí úspěšný a mít podstatně lepší pocit, že zvládnul sám od sebe jazyk, jenž byl schopný se naučit za pomoci počítače, což mu poskytlo informace a umožnilo rozvinout schopnost psát anglicky anebo poslouchat hudbu, písničky The Beatles anebo ACDC, či spíš občas si pustit svou oblíbenou píseň *Lemon Tree*, kterou **byl od mládí motivován.**

Karel ochutnal krev feny

Tahle událost se udála v minulosti a vypráví o tom, jak se Karel seznamoval se životem zvířat.

Karel se tenkrát chystal navštívit svou babičku, bylo to v posledním listopadovém týdnu pátečního dne a venku předčasně sněžilo. Když byl venku na zahradě, všimnul si fenky patřící sousedům, která si píchla do dolní končetiny trn, takže moc krvácela z tlapy. Díky tomu napadanému sněhu zanechávala krvavé stopy. A Karla, tenkrát ještě malého, chytla symbolická moc zvědavosti a přinutila ho tu věc na sněhu prozkoumat, přesněji ochutnat, a pak už běžel k autu za svou matkou. Ze zadního sedadla se ozvalo: „Ochutnal jsem krev feny.“ Z předního sedadla se ozval jeden tázavý výkřik: „Proč?!“ A Karlík odpověděl své matce, že **je přeci vědec.**

Mimozemští mravenci utočí

Tahle událost se udála ještě předtím, než Karel získal svého psa Chiena, tedy v minulosti, ale je možné, že důsledky se dotknou i jeho budoucnosti, když jde o mimozemskou civilizaci, člověk nikdy neví.

Na jednom pobytu se Karel u babičky v Bratislavě potkal na zahradě s mimozemskou verzí mravenců, jež byli přestrojeni za pozemské mravence. Jenom občas jim u odděleného zadečku probleskávalo jiskřivé laserové světélko, čímž bylo úplně jasné, že se jedná o civilizaci z jiné planety. Potřebovali se zorientovat na planetě Zemi a dosáhnout svého ikonického cíle každé mimozemské mise a Karel, dětský zástupce lidské rasy, se jim hodil jako cíl taktických informací. Invaze začala šplhem po jeho těle se záměrem analyzovat jeho fyziologii i povahu. Prostě toužili po informacích, aby mohli lidskou populaci ovládnout, a nakonec když se začnou nudit, tak je všechny třeba i zabít, jejich vlastními zbraněmi. Nukleární bomba anebo pro eliminaci svých budoucích možných otroků jim postačí obyčejná kontaminace virem, neboť by šlo o genocidní odnož parazitů. Jenže Karel se začal vzpírat jejich analyzačním praktikám za pomoci své pevné vůle, která způsobila, že se nakonec museli vzdát svého plánu absorbovat informace z malého tvrdohlavého kluka. Ten si během mravencí invaze vyvinul silnou averzi vůči tomuto živočišnému druhu. Ta eskalovala u jejich druhého setkání v Českém Krumlově, protože jim z pomstychtivosti snědl celou populaci vajíček na římse kůlny. V nemocnici mu vypumpovali žaludek. Neví se, jestli byl Karel vyléčen, nebo se **stal už napořád vyslancem univerza**.

Max často píše texty se SCI-FI prvky: meta lidí, prastaří mimozemšťané a univerzální prvek Tesseract, takže ve svém fiktivním světě vytvořil spousty postav s různými životními příběhy a morálkou (dobro a zlo nebo neutralita) se speciálními schopnostmi. Důvodem, proč píše, je, že touží být spisovatelem jako Stan Lee nebo H. G. Wells.

Jako jediná žena v sále jeho vzkaz chápala.

Miroslava Borovičková

Voňavé ráno

Práskla dveřmi. Odešla od manžela. Vlastně od chudáka, co odmítal přiznat, že je gay. Využil ji. Jako zástěrku před lidmi ve svém okolí. O tom byla zcela jasně přesvědčena. Nechtěl před rodiči, kolegy a přáteli přiznat, kým doopravdy je. A tak se seznámil s ní. S naivní romantičkou, věčně s hlavou v růžových oblacích. Dokonalá kamufláž. Vypadalo to jako láska na první pohled. Nikdo nepoznal, že ji nemiloval. I kdyby vznikly pochyby, bude-li třeba, udělá dítě.

„No jo, dítě! To tě na pár let zaměstná a u starostí zapomeneš i na sex,“ prozradil svůj arogantně ďábelský plán.

A tak se i stalo. Dva roky po svatbě porodila. A po dalších měsících měli těžkou předrozvodovou krizi. Pravda vycházela najevo velmi pomalu, přesto intenzivněji. Žádné polibky ani žádné pohlazení. Nikdy se nedíval na její nahé tělo, jež se procházelo před jeho zrakem. Neptal se, jak se cítí, ani jestli něco potřebuje. Jako by se štilil všeho, co s ní souvisí. Rána po jeho boku byla tak odporně ledová. Beze slov. Cítila se odkopnutá, bezcenná. Bez jediného láskyplného pozdravu, bez něžného objetí, bez lásky. Už to dál nevydržela a práskla dveřmi.

U soudu, jenž rozhodl manželství rozvést, se přetvářkou nezmohl na víc, než že vše je její vina a že za jejich vzájemné odcizení může ona. Jasně, jak jinak. Bylo její vinou, že nepoznala, jak prolhaného hajzla si přitáhla do života? Bylo její vinou, že je gay?

Poslední den v jeho bytě balila věci s naprostým klidem. Nebude odnášet nic, co by jí připomnělo, jak trapná zkušenost se jí přihodila. Ani emoce si nevezme sebou. To hořké ponížení si může nechat pro novou oběť jako dárek na uvítanou. Ona si vyhrazuje právo celkové očisty od tohoto pokřiveného individua, kterému nemůže přijít na jméno.

Práskla dveřmi naposled. O to s větší chutí, když si vzpomněla na jeho obvyklé: „Netříškej těmi dveřmi!“

Bude v bytě, který pronajímala. Nájemník ho zaneřádl, ale nad tím se už neměla sílu pozastavit. Všechny prevíty naházela do jedné obrovské nádrže a zalila je v myšlenkách betonem. Masové hroby by proti tomu byly procházkou v růžovém

sadu. Ano, tak velmi ji změnil muž, kterému věřila, že ji miluje. Už nikdy nebude naivkou jako dřív. A s hlubokým nádechem se pustila do práce.

„Z trosek se vynořil opravdový Fénix!“ prohlásila spokojeně, když bylo v jejím bytě vše hotové.

Patricie přivedla i svou dcerku, kterou dosud hlídala babička. Na památku začátku nové kapitoly ve svém životě vzala mobil a udělala několik selfíček.

„Fotky necháme upravit a pověsíme na zeď, ano?“ prozradila svůj plán dcerce. Ta jí celá radostná pustila písničku z youtube.com „Tancuj mi“ od Lukáše Adamce. Patricii to okamžitě dodalo novou energii do žil. Začala věřit, že odted' bude vše v pořádku. Když ji babička s jejími kamarádkami čas od času vypomůže s hlídáním, opět v sobě najde sílu postavit se na vlastní nohy. Najde si práci a vydělá na živobytí pro obě. Nevzdá se tak snadno. Za odměnu si koupila vstupenku na besedu svého oblíbeného spisovatele. Má od něj všechny knížky podepsané, i s věnováním. Sní o něm už čtyři roky.

„Takový chlap je přesně pro mě. Povahou jsme jako dvojčata. Kdybych mohla, být jen na chvíličku, s ním promluvit soukromě, řekla bych mu, jak se k sobě dokonale hodíme. Jenže když on...“ smutně si povzdechla nad hrnkem horké čokolády se šlehačkou.

Na každou jeho knížku vystála frontu. Jaké má štěstí, že zrovna za pár dní vystoupí v jejím oblíbeném městě...

Štěpán si vzpomněl na Patricii náhodou. Znal ji z dřívějšíka, kdy stydlivě požadovala jeho podpis i s osobním věnováním do knížek, které napsal. Líbila se mu na pohled. Byla něčím jiná, ale nedokázal popsat čím. Tehdy nenašel odvalu na ni promluvit. A taky byla šťastně vdaná. Alespoň podle facebooku. Jednoho dne si přečetl její nový status. Polil ho horký pot. A rozzářili se mu oči nadějí.

„Patricie je volná! Volná!!!“ skákal radostí.

Pečlivě naplánoval, jak získá její pozornost. Pro začátek si na hranici svého pozemku postavil specifickou dopravní značku zákaz vstupu všem nemotorizovaným ježibabám! Značka sice nebyla nová, přesto ještě poslouží svému účelu. Vyfotil ji a ihned sdílel na sociálních sítích. Cítil, že je jeho povinnost bránit si soukromí všemi zákonně dostupnými prostředky před nepříjemnými fanynkami. Jak ale Patricii nabídne první oficiální setkání? Ještě se styděl nazvat schůzku „rande“, protože co kdyby ho potrápila odmítnutím? Báł se, že...

Patricie přišla na veřejnou besedu za *svým* spisovatelem. Sál vypadal naprosto přesně jako ve snu, co se jí zdál před dvěma roky. Oblečená v sytě rudých pouzdrových šatech v dekoltu s výstřihem do V a lodičkami na podpatku si připadala nejistě. Bylo to v rozporu s její povahou, co z ní vyzařovala. Nejradši by si vzala na sebe mikinu, rifle a tenisky a vyběhla na čerstvý voňavý vzduch do lesa. Sál, v němž měl Štěpán brzy přednášet o své nejnovější, sedmé knize, byl zdánlivě obrovský.

Cítila se tu jako Alenka v říši divů. Neměla nejmenší naději, že by zrovna o ni Štěpán stál. Vždyť po něm touží desetitisíce žen po celé republice a Slovensku. A co ženy ze vzdálenějšího zahraničí?

„To jeho charisma!“ povzdechla si zamilovaně.

Přesto přišla. Rozhlížela se, když tu k ní někdo přistoupil a nepřipravenou políbil na ústa. Ano, on! Spisovatel. Štěpán. Ten, u něhož nemá žádnou šanci. Moment překvapení! Ano, on takový je. Impulzivně se nechal strhnout vášní. Ta v něm hořela od chvíle, co zjistil, že je opět volná. Teď nesmí propásnout ani vteřinu. Neucukne. Nenechá ji odejít bez jediného slova. Tu pokornou sečtělou Popelku, co se nevnučuje mužům a nesnaží se ho uhánět, i když by mohla. A navíc umí vařit...

Taková žena přece musí být pokladem pro muže, pomyslel si a ještě prodloužil polibek o pár vteřin.

Když od ní na pár centimetrů poodstoupil, aby se mohla alespoň nadechnout, uvědomil si, jak je krásná.

„Patricie!“ nezmohl se na nic víc, jako by jediným slovem řekl všechna slova na světě.

„Štěpáne...“ jako nejistá krotká laňka vyřkla to nejhezčí jméno tak něžným způsobem, že se mu málem podlomila kolena.

Nikdy předtím nic podobného nezažil. Náhlá synchronicita energií ho doslova odzbrojila a zapomněl na svět kolem sebe. Pravou rukou zajel do Patriciiných dlouhých rozpuštěných vlasů, které nijak speciálně neupravila. I tak se mu líbily.

„Jsem rád, že sis je nechala narůst. Moc ti to v nich sluší,“ na rtech se mu zjevil úsměv.

Ještě více zjihla díky jeho jemnému pohlazení příjemně hřejivou dlaní. Nechala by se jím namazat na chleba místo másla, kdyby o to požádal.

„Štěpáne! Začínáme!“ zvolala od pódia nějaká žena přesně jako v Patriciině snu.

„Ano, už jdu!“ odvětil, ale nemyslel to vážně.

Patricii dal další vášnivý polibek pro případ, že by mu utekla bez rozloučení jako pohádková Popelka. Takto si ji přál připoutat k sobě neviditelným jemným poutem. Pro začátek.

Ano, povedlo se. Odměnila ho úsměvem. Odešel plný naděje před své publikum. Vášeň ho hřála tak silně, že energicky zařval do mikrofonu na uvítanou:

„Krásné dobré odpoledne!!! Jak se dnes máte?“

Úsměvy nešetřil. Byl nasycen takovou energií, že ani nechápal rozumem, odkud se vzala. Tušil. Tušil srdcem, že je to díky Patricii. To ona mu dodává sílu a odvalu, kterou dřív neznal. A s touto energií tvořil stále nové a nové myšlenky. Sledoval její tvář. Zkoumal ji pohledem. Ani jednou neucukla očima. Doslova ho hypnotizovala svou přirozenou ženskostí.

„Tak čistá!“ řekl naprosto mimo mísu docela nahlas přede všemi.

Jako jediná žena v sále jeho vzkaz chápala. Celý večer měl oči jen pro ni.

Po besedě Štěpán navrhl Patricii povídání u hrnku horké čokolády. Byla napjatá jako struna. Co jí chce říct? Vnímala pouto, jaké nedokázala vysvětlit. Štěpán prozradil své úmysly s ní a plány do budoucnosti. Závěrem dodal odhodlaně:

„A od teď spolu chodíme! Ode dneška spolu oficiálně chodíme. Jsi moje holka. Ano? Souhlasíš?“

To ji doslova odzbrojilo.

„Jako hned teď? Tak nečekaně? Tak snadno? Tak rychle?“ skrze intuici vnímala, že život nabírá děsivou rychlost...

„Nebo máš někoho jiného?“ zarazil se Štěpán.

„Samozřejmě, že ne. Je to nečekaná informace. Dej mi chvíličku na rozdychání, ať to v sobě zpracuji.“

Uběhlo pár vteřin. Pak odměnila Štěpána pohazením po jeho strništi. Zadívala se mu hluboce do očí. Na jazyku měla tisíce něžných slov, jež by mohla říct nahlas, a přesto řekla jedině: „Návrh se přijímá.“

Nechtěla tu vzácnou chvíli kazit zbytečným tlacháním o hloupostech, stěžovat si na svůj zpackaný život, případně hledat výmluvy, proč by nešlo být jeho přítelkyní. Je volná. Může si dělat, co chce a s kým chce. Nebude se zdráhat... a okrádat sebe o lásku. Není jako jiné ženy, co zůstávají v nefunkčních vztazích. Ona je svá. Specificky svá. Přitulila se k jeho hrudi svými zády ještě vroucněji než kočka. Snad proto, aby po ní více toužil, pozvedla rty k jeho ústům k jemnému nepatrnému polibku. Nechala se pohladit jeho horkými dlaněmi. Štěpán mluvil rozsáhle, a přesto poutavě o tom, co má ve svém srdci. Byl toho tak plný, že mluvil celou noc. A ona mu klidně a odevzdaně naslouchala. Přijímala s pokorou a vděčností vše, co byl ochoten s ní sdílet. A na oplátku mu sama nabídla ze svého srdce, co uznala za vhodné. Tak nějak po svém. Spontánně. Přirozeně. Nakonec spokojeně usnula. A pak se podařilo usnout konečně i jemu.

„Ona je pro mě ta pravá,“ usmál se.

To ráno po jejím boku se zamiloval. Voněla po milování. Po milování života a všeho, co měli kolem sebe. S obrovskou vděčností si užívala každý detail. Jako malá holka nadšeně a s úsměvem vítala nové podzimní sluneční paprsky. Spontánně tancovala. Odvezl ji proto z města k sobě domů na venkov. V naději, že jejich společný hezký den bude pokračovat. I jeho dům se zahradou rozvoněl hřejivou láskou. Ale tak nějak jinak. Najednou to cítil. Ten obrovský rozdíl! Ta vůně domova s Patricií v náručí. Je tady! Patricie sem patří. Patří k němu. Je jeho! To je přesně ta situace, když miluješ doopravdy srdcem a bez přetvářky. Bez očekávání. Jednoduše jen tak... Vnímál všemi póry její pečující lásku, o jaké dřív ani netušil. Nevěděl, že by mohla existovat. Teď ji tu má, opravdovou. Je tady. Jeho milovaná je tady! Místnost se prozářila teplem ženskosti, jaké dosud neznal.

Vzal Patricii za ruku a odvedl ji na své nejoblíbenější místo. Na paseku dál za domem. Sedli na kamennou zídku, která tu stojí odnepaměti. Doufal, že přiběhnou srnky, které jí chtěl ukázat. Odtud měli překrásný výhled do okolí. Najednou v dlaní

svíral malou semišovou krabičku, kterou vybral z kapsy. V barvě bordó. Tu Patricie miluje. A se zatajeným dechem ji pomalu předložil před Patricii. Ani sám nechápe, co to dělá. Vždyť měl plán! Tajný plán. A co všechna ta předpřipravená překvapení na pokračování? Už nemůže couvnout. Trochu se chvěje. Doufá.

Patricie se mu zadívala do očí tak pobaveně, protože si vzpomněla na jeden hodně starý vtipný obrázek z facebooku. Nechtěla se ztrapnit myšlenkou, že očekává v krabičce zásnubní prstýnek. Ostatně se „znají“ jen pár hodin, když nepočítá všechny ty autogramiády, kde vystála fronty na jeho podpis i s věnováním.

„Jestli je uvnitř té semišové krabičky čerstvě rozkrojená cibule, tak se vážně rozpláču dojetím!“

Svým specifickým humorem ho přesvědčila, že je pro něho tou pravou, kterou si nemůže nechat utéct. Smáli se tak hlasitě, až vyplašily i několik srnek, co přišly na palouček.

Krabičku otevřela velmi opatrně, aby na ni přece jen cibule nevypadla. A místo ní našla klíček. Maličký, naoko pozlacený, klíček. S řetízkem. Podívala se na Štěpána.

„Mohla bys ho potřebovat, pokud...“ začal rozpačitě.

„Pokud?“ Patricie okamžitě zvažněla.

„Pokud bys někdy uvažovala... a... chtěla... přála si... být se mnou. Patří k mému srdci...“ velmi nejistě vybíral správná slova.

„O jak dlouhé návštěvě mám uvažovat?“ pozvedla obočí co nejvíce nahoru.

Překvapila otázkou nejspíš oba dva, protože nepřemýšlela nad tím, co řekla. „Třeba... napořád?“ rozesmál se.

Usmála se koutky úst nahoru, jako nikdy v životě.

„Smím tě poprosit?“ povytáhla klíček z krabičky a požádala Štěpána o připnutí řetízku na krk.

„Znamená to, že mohu doufat?“ zeptal se opatrně.

„Spontánně jsi mě překvapil, takže na oplátku budu také upřímná. Nejsem tak docela sama. Mám ještě dcerku...“ znejistěla a zároveň se smířovala s případným odmítnutím.

„Vím o ní. Je rozkošná. Miluji děti. Neboj se... Vše bude v pořádku. Od teď bude tvůj život už v pořádku.“

„Víš o ní? Jak?“

„Z tvého profilu,“ nedošlo mu, že se prozradil.

„Ach tak, tys mě na sítích taky sledoval... V takovém případě přijedeme rády obě,“ dodala s úlevou a bylo jí fuk, že ji sleduje na sítích.

Štěpán si Patricii vzal kolem ramen a už ji nepustil. Slíbil si v duchu, že udělá maximum, aby byli spolu šťastní.

Seděli na zídce ještě nějaký čas. Pak jim kručelo v břiše a se smíchem se odebrali do kuchyně jeho domu. Vykouzli lehce stravitelné špagety s parmezánem a česnekem.

„To jako vážně? Česnek na prvním setkání? Vždyť si rozumíme, co se pokazilo?“ zeptal se vzápětí v mylné domněnce, že snad něco přehlédl.

„To je ochrana proti upírům!“ obhajovala své rozhodnutí Patricie se smíchem.

„Tady žádní nejsou.“

„Tak... ze zdravotních důvodů? Proti zánětům a oparům?“ nedala se, vzpomínaje na nedávný defekt na Štěpánových ústech.

„Teď už chápu. Chceš mě zdravého po všech stránkách...“

„Správně!“ odměnila ho úsměvem.

Ulevilo se mu. Myslel, že udělal něco špatně, čeho si nebyl vědom.

A takto prožili svoje první společné podzimní ráno. Tak nějak jinak voňavé. Voňavé láskou, péčí a česnekem.

Zrozena ve znamení Střelce s pravomocí inspirovat lidi kolem sebe a vidět v nich nejprve to dobré. Bdělá ve znameních své doby, často prostořeká. Jasnovidně, intuitivně nebo podvědomě cestuje světem fantazie. Debutuje knihou [Přepiš bolest na lásku](#). Její přirozenou volbou je naslouchat lidem, pomáhat úsměvem a dělat svět hezčím. Vytvářet a psát příběhy. Učit nejen sebe, že je možné stoupat ke hvězdám...

*Stačí to prostě začít
dělat jinak... Jenže jak?
A kdo to udělá?*

Káťa Svobodová

Jaro je tu, Jaro je tu, vrátil se k nám!

Miluju kárované oblečení, kostky všeho druhu. Naprosto nechápu, že Jaro Slávik ho nemá rád. Občas má dost pochybný vkus. Ale stejně ho zbožňuju. Je prostě takový na přes hubu a současně k sežrání.

Vlastně kvůli němu se rok co rok dívám ze záznamu na *Česko Slovensko má talent*. Vloni ho kvůli koruně nedávali. Taky i proto byl podzim fakt krizovka. Ještě že jsem našla omalovánky a celý podzim tak omalovávala ostošest.

Letos ale byli tvůrci pořadu vynalézavější a průbojnější a možná podprahově tušili, že potřebuju světlo na konci tunelu – každý týden v pondělí si pustit páteční *Talent*. Trochu se chytat za hlavu, koho to proboha pustili dál. Trochu sakrovat, že někoho jiného nepustili. Bavit se hláškama poroty, především zapisovatelky Ingrid v podání Jakuba Prachaře. Balzám to na těžce zkoušené nervy vším tím absurdním divadlem tam venku.

Už zase ve středu Ken předstoupil před lid a řekl verdikt, co bude dál, a hlavně co nebude, když se nenaočkujete. Anebo se neplácnete přes kapsu. Anebooo... nepůjdete do undergroundu.

Musím je už konečně najít, ty lidi z undergroundu v mém okolí. Chci chodit na tajné garážové pařby. Chci být mezi lidmi, kteří neztratili srdce a jsou si vědomi té totality, co tu je a proudí dál a víc ze všech sil. Volby něco změní? Pche, to chci vidět! Zatím tam pořád sedí starý čáp se svým hnízdem a jeho parta. I když jsou to jen loutky řízené ještě více shora, nebo právě proto, nám pořád škodí. Tento týden v Bruselu se za nás teda čáp postavil. Překvapivě. Až mě zamrazilo, jestli nebudeme ještě brečet, že o něj přijdem. Aspoň potěšila a pobavila poslední věta na konci článku: „Posledním bodem jednání bylo jak přinutit Polsko, aby respektovalo unijní právo.“ Ha, takže to jde?! Stačí přestat respektovat to unijní bezpráví!

Stačí tam hodit „deep statu“ vidle! Stačí to prostě začít dělat jinak...

Jenže jak? A kdo to udělá?

A zase ta beznaděj...

Ještě že už stahuju nový *Talent*. Už zítra si ho pustím a snad načerpám zase trochu té energie naděje a pocitu, že normální svět a normální lidi ještě existují. Že se jen velmi dobře ukryli.

No a samozřejmě i tu naději, že jednou ze mě taky něco bude. Že vystoupím ze šedivého průměru, že se stanu známou aspoň mezi relativně velkým okruhem lidí. Bude se o mně šířit, jak jsem skvělá a jak se na mě můžou obrátit, pokud chtějí čarovat nebo něco magického ode mě vyrobit.

To půjde, to bude, věřím tomu. Ostatně jako čaroději mi ani nic jiného nezbyvá. Jelikož jak řekl don Juan v Castanedovi: „Čaroděj nevěří, čaroděj musí věřit.“

*Název povídky je odkazem na písničku skupiny Znouzectnost – *Jaro je tu*.

Káťa je multipotenciál s hromadou koníčků a talentů. Miluje tanec, ruční umělecké práce, seberozvoj a spirituální rozvoj, sbírání kamenů... Je [čarodějka](#). Občas silná, občas na baterky.

*Snil o tom, že jednoho dne
na nějakého člověka promluví
a on mu odpoví.*

Lenka Hlaváčová

Nevermore

Miloval lidi. Možná se to bude zdát divné, hloupé a třeba i nepravděpodobné, ale je to tak. Za ty roky poznal spoustu různých lidí – někteří na něj byli milí, pohladili ho a objali, jiní jej brali jen jako pouhou věc a podle toho se ke němu chovali. Ještě dnes měl na těle jizvy. Přesto... přesto si přál se s některými z nich spřátelit.

O setkávání s lidmi neměl nouzi – v jeho stínu se psaly dějiny. Ano, právě tam lidé prožívali ty nejdůležitější události svého života. Potkávali tam své lásky, bavili se s přáteli, užívali si první krůčky svých dětí. On jejich příběhy zpovzdálí sledoval, aniž by do nich zasáhl jinak než jako pouhá kulisa. Každý večer, když lidé odešli a on se ukládal ke spánku, na ně myslel. Na ty, které potkal ten den. Na ty, kteří ho zaujali v minulosti. Na ty, kteří si ho všimli a projevili mu svou náklonnost.

Ale hlavně na ty, které jej zasadily. Bylo to už spoustu let a byl tehdy jen malým oříškem, ale v hloubi duše si je pamatoval stejně dobře, jako by je potkal včera. Byly dvě a jejich láska prostupovala celým vesmírem, plnila každý záhyb prostoru kolem nich a vpila se také do malého oříšku, který v ten krásný podzimní den zahrabaly do hlíny. Maminka s dcerou. Velká a malá. Minulost a budoucnost.

Právě na ty dvě myslel nejvíc. Slíbily mu, že ho budou chodit navštěvovat, ale už se nikdy neukázaly. Kam zmizely? Proč ho opustily? Copak jim nechyběl, jako ony chyběly jemu?

Ty dvě byly důvodem, proč lidi nejen miloval, ale také tak trochu nenáviděl. Lidé kolem něj prožívali krásy života, zatímco on život jen zdálky pozoroval jako na filmovém plátně. Úsměvy na tvářích, povídání s kamarády, smích hrajících si dětí. Nic z toho se ho nikdy netýkalo ani týkat nebude. Copak tohle bylo fér?

Žil připoutaný k zemi a nebylo v jeho silách se pohnout a na lidi promluvit. A přitom si to přál víc než cokoli jiného. Vždy na podzim se to pokoušel změnit. Snil o tom, že jednoho dne na nějakého člověka promluví a on mu odpoví. Porozumí jeden druhému a stanou se z nich nerozluční přátelé. Nevěděl, který z kolemjdoucích je jeho budoucí přítel. Snažil se tedy navázat konverzaci s každým, kdo se mu zdál na první pohled sympatický – obdaroval jej lístkem nebo oříškem a doufal, že dárky, které jim nabízí, některého z nich zaujmou natolik, že se zastaví a skutečně si všimne, že existuje.

Zatím se to ale bohužel nestalo...

„Tady někde to bylo,“ pomyslela si Anna, když přišla k jedné z laviček uprostřed dobře udržovaného trávníku v parku svého rodného města. „Tady někde jsme ten oříšek zakopaly.“

Park se od dob Annina dětství změnil téměř k nepoznání, ostatně stejně jako ona. Věděla, že hledat strom, který možná před několika desetiletími vyrostl z oříšku, který si v parku jako malá holčička s maminkou zahrabala, je hloupé. Nemohla si ale pomoci. Celé roky na něj myslela – vždyť byl vzpomínkou na poslední den, který kdy s maminkou prožila... Když ji pak adoptovala rodina na druhém konci republiky, nemohla se na jaře do parku vrátit, aby zjistila, jestli z oříšku vzešel nový život.

Pravděpodobně ne. Určitě zahynul stejně jako Annina maminka a jediné, co po něm dnes zbývá, je vzpomínka v Annině mysli. Tam přece vždy existoval, dívala se, jak se mu skvěle žije a jak už je velký... Ten krásný strom, který jí vyrostl v hlavě, byl po celé dětství a dospívání jejím nejlepším kamarádem. Povídali si, vtipkovali, plakali. Trávili spolu všechen čas a nikdo jí ho nikdy nemohl vzít.

Ted, když stála uprostřed toho svého parku, najednou nevěděla, co má dělat. Skutečně hledá strom, který nikdy neexistoval? A i kdyby vyrostl, jistě jej za tu dobu už někdo pokácel. Bylo hloupé se sem po takové době vracet a čekat, že tady najde živý strom, který jí připomene její maminku. Co tady vlastně hledá? Strom, nebo své dětství? Měla by jít pryč. Vůbec sem neměla jezdit...

Co si jako myslela, že se stane? I kdyby tady pořád ještě rostl, jak by vlastně poznala, že je to on? Zamával by jí snad větvemi a řekl, že ji rád vidí, že na ni celé ty roky myslel a stejně jako ona doufal, že se jednoho dne znovu setkají? Taková hloupost!

Anna zvedla hlavu, podívala se do koruny nejbližšího stromu a zakroutila hlavou.

* * *

Jakmile ji uviděl, věděl, že je to ona. Žena, která jej vysvobodí z vězení jeho samoty. Chtěl na ni promluvit, zavolat a říct jí, že je tady, že to jen kvůli ní tady roky stál a čekal, až přijde.

Žádný vítr, který k ní měl jeho dohněda zbarvená slova přinést, ovšem nepřicházel. Díval se na ni tedy tiše, neschopen s ní jakkoli komunikovat. V srdci měl ale naději, že až se na něj podívá, pochopí a konečně budou spolu.

Vtom to přišlo. Neznámá zvedla hlavu a pohlédla na něj. Teď, teď už to přijde, už ho pozná. Nadšeně se na ni usmál a věděl, že ona ho jistě neopustí. Budou si povídat, vtipkovat i společně plakat. Byla to přece ona, kdo mu před dlouhými roky dal šanci narodit se a žít. Jak jen doufal, že se jednou vrátí!

Najednou zafoukal vítr a jeho štěstí bylo úplně – konečně na ni mohl promluvit. Vybral ty nejkrásněji zbarvené listy, nastavil je větru, ten je převzal a přinesl Anně. Pozdrav z koruny jejího stromu.

Našli se.

* * *

Anna se zadívala do koruny nejbližšího stromu a zakroutila hlavou nad svou hloupostí. Hnusila se sama sobě. Kdyby bývala poslechla svého manžela a nevydávala se hledat něco, co neexistuje, nestála by teď trapně uprostřed parku v cizím městě.

Najednou začalo fučet a Anna si naplno uvědomila, že je vlastně podzim. To hnusné roční období, ve kterém prší a studený vítr se zakusuje do všech částí těla, které bylo zvyklé na teplé počasí. Už to začíná a ona stojí jako blázen někde venku na větru.

Vtom na ni ze stromu, na který se dívala, začalo padat listí. Pitomé stromy! Najednou netušila, proč je vlastně kdy měla ráda. Nejvyšší čas odejít a konečně nechat minulost v minulosti. Lepší bude někde si sednout a dát si kafe. Po cestě do parku přece na náměstí viděla hezkou kavárnu, tam jí bude určitě líp než v nějakém hloupém parku. Třeba tam budou mít i dýňové latté. To je ten správný podzim.

Bez jediného dalšího pohledu na strom se otočila a vydala se pryč z parku. Pryč od všech stromů, pryč od své minulosti, pryč od naivních dětských představ o romantických setkáních.

Pryč od sebe sama.

* * *

Ten rok shodil listí velmi brzy a co nejdříve se také zbavil svých plodů. Zahradníci, kteří se v parku o stromy starali, nikdy nepochopili, co se stalo, že ořešák,

kteřý byl dlouhá desetiletí zdravou chloubou jejich parku, tak rychle bez zjevné příčiny zchátral. Hned další rok jej museli skácet. Kdyby nevěděli, že stromy nemají city, řekli by si, že snad zemřel žalem.

Bylo jim ale líto ho vyhodit, takový majestátní ořešák se jen tak nevidí. Proto když město přišlo s nápadem přidat nové lavičky na místní hřbitov, zahradníci neváhali a byli šťastní, že mohou svůj oblíbený strom nejen důstojně pohřbít, ale že i ve své smrti poslouží živým.

Anna už se do města nikdy nevrátila. Minulost pohřbila na dno své paměti, odkud se jí vynořovala už jen ve snech, které si po probuzení nepamatovala. Kdyby se na ně rozpoměla, snad by byla šťastná, že v nich viděla lavičku z ořechového dřeva naproti mamincinu hrobu na městském hřbitově.

Lenka je [online lektorka angličtiny](#). Miluje, když může svým studentkám ukazovat, jak je angličtina krásná, dokonalá a fascinující, a pomáhá jim konečně se rozmluvit. Vyzkoušela si život v Británii a v Kanadě, a protože ze všeho nejraději cestuje, projela Kanadu napříč od Atlantiku až po Tichý oceán. Ráda čte a vypráví příběhy.

„Tak jo, ale max do pěti.“

Michaela Kotlanová

Je čas

I.

Stojí tam mezi stromy a moc jí to sluší. Její vlasy v barvě podzimního listí se vznášejí kolem její hlavy a vypadá to, jako kdyby k těm stromům patřila. Dívám se a nechápu, proč tam stojí, a její nástroj vyluzuje ty nejkrásnější tóny, které jsem kdy slyšela. I když nejsem totální hudební analfabet, nepoznám, co hraje. Ano, ona hraje na housle, ale já nevidím žádné obecenstvo!

Stála jsem tam opřená o jeden z těch krásných vznosných stromů, sosala jeho nádhernou energii a vnímala tu rajskou hudbu, která najednou vypadala, že tam patří. Až se mi chvílemi zdálo, že všechny stromy kolem fungují jako chybějící orchestr, v němž má ona první housle. Hudba ustala a já zcela automaticky zvedla své ruce k potlesku, po tváři mi skanula slza dojetí a z mých úst se vydralo hlasité „bravo!“. Tleskala jsem jako o život, protože to byl tak kouzelný zážitek! Navštívila jsem již mnoho koncertů, hudebních vystoupení, operních či operetních představení, ale takhle venku, v nádherném háji, to byl opravdu naprosto jedinečný zážitek.

„Dobrý den, nevěděla jsem, že jste tady,“ oslovila mě dívka, jejíž představení právě skončilo.

„Vadí vám to?“ zeptala jsem se.

Překvapeně se na mne podívala a řekla: „Je mi čtrnáct, nemusíte mi vykat.“

„Jste již slečna, sluší se to a neznáme se.“ Vystrčila jsem ruku z kapsy a řekla: „Já jsem Helena a jsem tu na procházce. Překvapilo mě, že slyším tak nádherné tóny, a tak jsem se tu opřela o tu krásnou břízu a poslouchala váš koncert.“ Dívka se začervenala a byla, chudák, v ohromných rozpacích. „Copak že hrajete stromům, a ne publiku?“ zeptala jsem se.

„Nikdo neví, že sem chodím. Cvičím tajně s jedním učitelem hudby. Moc mě to baví.“

„Aha, a jak se jmenujete?“

„Promiňte, jsem Jolana.“

Bylo docela chladno, tak jsem se odhodlala a řekla: „Jolanko, bydlím tady kousek. Nemáte chuť si se mnou dát čaj? A mám také pečený jablečný koláč, společnost uvítám.“

„Tak jo, ale max do pěti.“ A tak jsme vyrazily.

V krbovkách ještě praskal oheň ze zbytku velkého polena, které jsem přiložila, když jsem odcházela ven. Děvčátko jsem vybídla, aby si odložilo a posadilo se podle chuti. Postavila jsem vodu na čaj, připravila konvici, lžičky, med a koláč. Vše jsem přenesla na stůl a všimla si, že se Jolana dívá do mé knihovny.

„Máte krásné knihy. Taky si přeju mít velkou knihovnu s knihami a hudebními díly.“

„Určitě se dočkáte, věřím tomu,“ řekla jsem upřímně. Posadily jsme se a já jí vyprávěla o svém snu hrát na piáno a jak se mi to nepodařilo. Jak jsem chtěla mít dům a v jeho hale krásné černé nebo bílé klavírní křídlo s kyticí růží ve váze. „A zrovna tenhle sen se mi zatím nepodařilo si splnit, a zda někdy... kdo ví?“

„Jolanko, proč hraje v lese?“ zeptala jsem se. Napila se čaje, snědla kousek koláče a dala se do vyprávění.

„Pamatuju si na pradědečka. Uměl hrát snad na všechno, co vzal do ruky. Hrál na housle až do své smrti a vždycky mi říkával: ‚Jolanko, hudba je nádhernou řečí života. Já vím, že ty máš velký hudební sluch a obrovský talent. Nenech si to od nikoho vymluvit.‘ Ale rodiče i přes podporu babičky a dědy nedovolili. Škola, sport a jazyky byly přednější. Ale sport už taky nedělám. Několikrát jsem se zranila a doktoři mi sport zakázali. A víte co? Já jsem byla moc ráda!“ smála se na celé kolo. Ta holka se mi líbila stále víc.

„Pak jsem jednou byla na návštěvě u babičky a dědy. Děda je synem toho ‚hracího‘ pradědečka. A on mi řekl, že ví, co mi jeho tatínek řekl, a že se druhý den sejdeme ve městě. Představte si, že mi koupil housle! Měla jsem obrovskou radost. Hned z obchodu jsme šli za jedním pánem. Bydlí v podstatě ve vedlejší ulici a je učitelem hudby. Vůbec jsem nevěděla, že se s ním děda zná. Trošku jsme mluvili, pak jsem trošku zpívala, pojmenovala noty. Páni, to vám byla taková krása! A od té doby chodím do houslí k němu, ale cvičit doma nesmím. Rodiče o tom neví. Takže buď k babi a dědovi nebo ven. Ale dneska se mi v háji líbilo moc.“ Usmívala se na mě a zářila jako sluníčko.

V hlavě se mi honily myšlenky, proč to dítě nemůže hrát doma, proč ho rodiče nepodporují. Nechám to na jindy, řekla jsem si a napadlo mě, že by bylo hezké, kdyby mi občas přišla zahrát.

„Jolanko, měla bys chuť mi ještě něco hezkého zahrát?“ přešla jsem naprosto přirozeně k tykání a ona se rozsvítila ještě víc.

„Ano, moc ráda! Co by to mělo být?“

„Výběr nechám na tobě, nevím, co všechno už umíš.“

„Chodím hrát už tři roky, tak přece něco už ano, ale mám oblíbeného Paganiniho. Víte, toho, co zpíval Karel Gott. Miluju tu písničku a na housle je excelentní.“ Jolanka začala hrát a já seděla a poslouchala. Byla jsem zcela pohlcena melodií a výkonem, který byl vycvičený za pouhé tři roky. A já už věděla, co mám udělat. Zatlaskala jsem krásnému malému soukromému koncertu a Jolanka si sbalila

housle. Pak jsme dopily čaj, snědly ještě kousek koláče a nastal čas, kdy Jolanka musela odejít.

„Přijdeš mi zase zahrát?“

„Ano, ráda.“

„Fajn, tady máš vizitku s telefonním číslem. Klidně zavolej, zase něco upeču, uvařím čaj a uděláš pro mne malý koncert.“

II.

„Ahoj, Mílo, něco pro tebe mám. Zastavil by ses u mě ve čtvrtek tak ve čtrnáct hodin?“

„Rád, co máš na srdci?“

„Na srdci ani tak ne, ale upeču koláč, uvařím čaj nebo kávu a budeš účastníkem malého soukromého koncertu.“

„Hmmm, to zní zajímavě a lákavě. OK, budu tam.“

Když Jolanka přišla, Míla už seděl s mým bratrem a švagrovou u kávy v živém rozhovoru. „Vy máte návštěvu, Helenko?“

„To nic, je to můj bratr s paní a přítel. Víš, dlouho u mne nebyli a já je nalákala na tvé housličky. Nevadí?“

„Mám hrát před nimi?“ překvapeně na mě vykulila své krásné modrozelené oči.

„Jen kousek, zlatá, pokud se stydíš, ale myslím, že si to zasloužíme všichni. My krásnou hudbu ve tvém podání a ty zase nějaké to obecenstvo. Co ty na to?“

„Dobře, zahraju ráda.“

Jolanka se během chvilky zapojila do rozhovoru a musím říct, že atmosféra byla velmi příjemná, uvolněná a Jolanka ztratila ostych. Bylo na ní znát, že se jí v naší společnosti líbí. O to větší jsem měla radost, protože jsem si od toho dne velmi slibovala. Míla po nějaké téměř tři čtvrtě hodině zabrousil na téma hudby.

„Jolanko, Hela mi říkala, že hrajete na housle v březovém háji pro ptáčky, motýly, brouky a možná zajíce, je to pravda?“

Jolanka zrůžověla a odpověděla: „Ano, to je pravda. Za prvé mě k tomu nutí situace a za druhé háj je krásné místo na hraní. Tím víc, když je pěkné počasí a melodie se krásně line,“ usmála se.

„A zahraješ nám nějaký malý koncert? Moc se těším, protože jsem se dověděl, že hraješ opravdu krásně.“

Brácha se švagrovou se připojili k přání něco pěkného si poslechnout, tak se Jolanka zvedla a připravila si nástroj. Napila se čaje a spustila. Všichni jsme poslouchali a ani nedutali. Ta dívenka hrála jak zkušený houslový virtuóz, přenesena do říše, ve které mohla být jen ona a sama za sebe. A Míla jen žasl. Zнала jsem ho od základní školy, jsme velmi dobří přátelé a já viděla, že se mu v hlavě rodí plán. Mozkové závity mu jely na plné obrátky a já už jsem věděla, že jenom u toho nezůstane. Že plán bude i realizován. Jolanka si na závěr svého malého koncertu užila

velkého potlesku čtyř obdivovatelů vestoje a já věděla, že ten opravdu veliký už brzy přijde.

III.

Počasí se velmi rychle změnilo. Stromy byly bez listí, každé ráno zdobila přírodu za oknem jinovatka a teploměr ukazoval teploty kolem nuly. Spíše pod nulou. Kalendář avizoval blížký příchod času adventu, obchody praskaly ve švech vánočním zbožím, měla jsem pocit, že lidé levitují, jak spěchají z místa na místo. Ale u mne doma vonělo vánoční cukroví, zázvorový nebo lipový čaj a třikrát v týdnu jsem měla výsadní právo poslouchat houslové etudy a malé koncerty. Jolanka pilně cvičila. Někdy ji ke mně doprovodil i její učitel hudby a pak to už třeba byl koncert pro dvoje housle nebo klavír a housle. Pan učitel totiž disponoval klávesovým nástrojem, který se mohl snadno přenést. I z nás se pomalu začali stávat přátelé.

Jednoho dne mi zavolal Míla: „Ahoj, Helo. Prosím tě, kdy přijde Jolanka k tobě zase cvičit?“

„Dnes odpoledne asi ve tři. Mám připravit šálek kávy nebo čaje i pro tebe? Stavíš se?“

„Určitě přijdu, mám novinky. Můžu přijít o něco dřív? Řeknu ti, o čem jde. A prosím, zavolej i pana učitele hudby.“

Byla jsem zvědavá, Mílov hlas zněl velmi optimisticky, radostně a já jsem tušila, že to budou pěkné a velké novinky. Míla přišel asi o půl hodiny dřív, stejně tak i pan učitel, a v mém domě voněla káva. Posadili jsme se a já jsem se okamžitě zeptala: „Tak vyprávěj, co máš nového?“

„Domluvil jsem pro Jolanku adventní koncert! A hned s malým orchestrem. Ale budou se muset setkat, aby si vše vyzkoušeli a sehráli se. Ale vzhledem k jejímu talentu a nasazení nemám žádné obavy, že by to neklaplo. A koncertovat bude i na Vánoce! Pane učiteli, budete nám nápomocni?“

„A jak to chceš udělat? Její rodiče o ničem neví!“

„To už jsem také vymyslel, aby holka nebyla ve smyku a vše bylo v klidu a pohodě. Rodiče dostanou ode mne pozvánku, jako že byli vybráni s několika dalšími obyvateli našeho města. Domluvil jsem se se starostou.“

„Páni!“ zvolala jsem překvapením. „Ty jsi prostě neskutečný! Mám obrovskou radost.“

Když přišla Jolanka, Míla s panem učitelem ji obeznámili s ujednaným plánem. Jolanka příliš nadšená nebyla, ale panu učiteli Karlu Sovičkovi, oči zářily zlatými plaménky. Bytem se rozléhal cinkot mého krásně nablýskaného zvonečku. Za dveřmi stál můj brácha Petr a jeho žena Stela.

„No čau, máš tu prý zase koncert a nic nám neřekneš!“ zlobila se naoko Stela.

„Nenapadlo mě, že byste chtěli přijít,“ smála jsem se. „Ale jsem ráda, že jste přišli,“ objala jsem se s oběma a každému vlepila pusku. „Míla přišel s novinkami.“

A tak jsme si celé odpoledne užívali skvělou atmosféru. Jolanka sice ještě měla obavy, ale již na druhý den odpoledne bylo domluveno setkání s orchestrem, aby se co nejdříve začalo cvičit. Měla jsem nejen obrovskou radost, ale dostavil se i pocit očekávání. Opravdu velkého očekávání.

IV.

Když se Jolanka vracela domů ze společných zkoušek s orchestrem, vždy se u mne zastavila a nadšeně mi vyprávěla, jak ji dirigent i její pan učitel chválí. Jak si vysloužila pochvalu i od svých nových kolegů a naposledy přišla s informací, že se na zkoušce objevili dva pánové, které neznala. Míla poslal esemesku, že se zastaví v pátek, tak jsme zatím s Jolankou kuly nějaký ten outfit na její velkou chvíli. Zvolily jsme jednoduché tmavomodré šaty s jemnými stříbrnými aplikacemi a černé lodičky na nižším podpatku. Domluvila jsem se se svou kadeřnicí, že jí přijde udělat pár lokýnek ve vlasech. V pátek přišel Míla a Jolanka se po škole také zastavila.

„Jolanko,“ řekl jí Míla, „poslal jsem po domluvě se starostou osobní pozvánku tvým rodičům. Po koncertě je pozvu do salónku a promluví s nimi. Ti pánové, co byli na zkoušce minulý týden, byli vyučující z konzervatoře. Máš tam dveře otevřené, a pokud se rozhodneš, škola tě přijme bez přijímaček. Navíc momentálně probíhá komunikace s vídeňskou konzervatoří. Projevila o tebe mimořádný zájem. Ale to vše je teprve v řešení a také bude záležet na tvém rozhodnutí. Jsi nesmírně nadaná, pilná a už jen tvé úsilí svůj talent zúročit před brouky, zajíci a ptáky v háji za městem hovoří o tvé píli a rozhodnutí jít za svým snem. Máš můj obrovský obdiv a věřím, že to jednou dotáhneš na umělkyni světového jména.“

Jolanka stála jako přikovaná na místě a po levé tváři jí stékala malá slzička. Možná dojetí, možná radost, ale co na tom záleží? Den D byl za dveřmi.

Celá výprava se chystala z mého domu. Z Jolanky se stala jako mávnutím proutku ještě krásnější mladá dáma a i přes viditelnou nervozitu bylo vidět, že se těší. Já byla veselá a natěšená na krásné hudební představení a Míla byl plný očekávání. Pan učitel Kája se tetelil pýchou a obrovskou radostí a můj brácha se Stelou celou situaci odlehčovali svými poznámkami.

„Co jsi řekla vašim, Joli?“ zeptala jsem se.

„Že jdu ke kamarádce,“ zaváhala. „Nespletla jsem se, že ne, Heli?“ Dívala se na mě očima, které odrážely obavu, co odpovím.

„V žádném případě, holka zlatá, jednou se budu chlubit, že jsem jako druhá, po háji a všech jeho obyvatelích, slyšela tvůj krásný houslový koncert.“ To už jsme se smály obě a já Jolču přivinula do své náruče.

„A babička s dědečkem přijdou? Moc ráda bych se s nimi seznámila. A s vašimi pochopitelně také.“

„Ano, babička s dědou už se nemohli dočkat. Moc se těší a jsou rádi, že se toho dočkali. Aspoň tak mi to říkali.“

Aby ne, pomyslela jsem si. Nakonec to všechno měl na svědomí dědeček. Udělal pro ni to, co mohl, a ona tu šanci nezhodila.

Tak jsme vyrazili do místního domu veškeré kultury, která se ve městě odehrávala. Mohl se pochlubit i koncertním sálem. Ten byl momentálně narvaný k prasknutí, což překvapilo i mě. Nevím, kdo to měl na svědomí, ale Míša se na mě podíval se šibalským úsměvem a já mu úsměv oplatila. Věděl, že mu děkuju. V ten moment zazněl gong, který vyzýval všechny zúčastněné, aby zaujali svá místa. Všimla jsem si, že Jolančini rodiče i prarodiče seděli v první řadě. Možná ani nečekali, že se tam potkají, ale společně velmi srdečně rozprávěli.

Rozezněla se hudba, ale Jolanku jsem nikde neviděla. Hrál orchestr. Kde může být? Proč není na jevišti? Ale to už se rozestoupila opona za orchestrem a Jolanka v podstatě vplula na jeviště. Bodový reflektor jako by ji vytahoval do popředí a já si všimla, jak její rodiče překvapeně otevřeli pusy a nevěřícně zírali. Babička s dědou se usmívali a v jejich očích se třpytily slzy. Jolanka sice měla přivřené oči, ale v záři světla je nemohla vidět, ani kdyby chtěla. Plně se soustředila na hru a její tvář byla usměvavá a radostná. Užívala si každý tón.

Koncert končil, lidé stáli a tleskali, Jolanka se radostně ukláněla a svůj dík složila i doprovodnému orchestru. A já se rozplývala nad uměním mladé dívky, která se nevzdala svého snu a šla cestou vzhůru s podporou svých prarodičů. A rodiče? Dnes jsou hrdí na svou půvabnou umělkyni, která pilně cvičí a připravuje se na koncert snů. Je čas. Je čas ukázat se světu!

Míša je máma dvou dospělých dětí, a ač není spisovatelka, psaní ji živí už téměř sedm let. Zajímají ji věci „mezi nebem a zemí“, montuje se do řemesla lékařům a vykládá karty. Miluje zahradu, svou práci, slunce, moře nebo třeba i obyčejný rybník. Taky dobré víno, dobrou společnost a filozofické řeči (-D).

Povídkový e-sborník připravila a obálku navrhla Martina Heš & Canva.com

Korektury: Martina Heš

Ilustrace: pixabay.com

Copyright © Anežka Náhlíková, Dominika Sládková Paštéková, Renata Topinková, Miroslava Lorencová, Martin Holexa, Petra F. Rohovská, Eva Pátková, Ali Kohoutková, Romana Fricová, Martina Pokorná, Žaneta Škodáková, Veronika Holubcová, Zdeňka Martincová, Max Sládek, Miroslava Borovičková, Káťa Svobodová, Lenka Hlaváčová, Michaela Kotlanová, Martina Heš, 2021. Všechna práva vyhrazena.

E-sborník je zdarma ke stažení tady: <https://sperkarka-textu.cz/e-sbornik-podzim/> – pomocí tohoto odkazu ho směle a s radostí neváhej šířit do světů. Děkujeme!

